ЧЕРВЕНЬ

1973

Київ

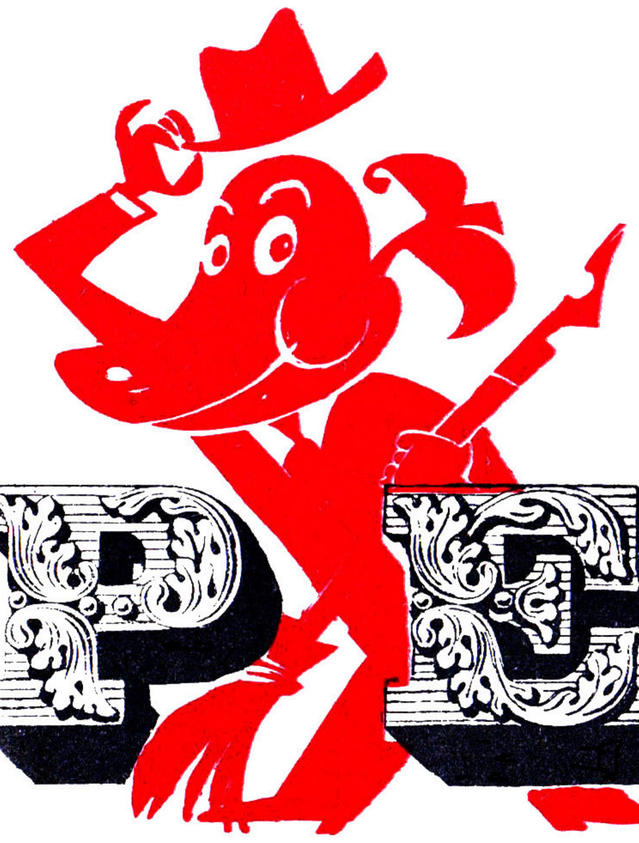

Рік видання 47-й

№ 12 (910)

Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Не пустимо потвору до нашого двору!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

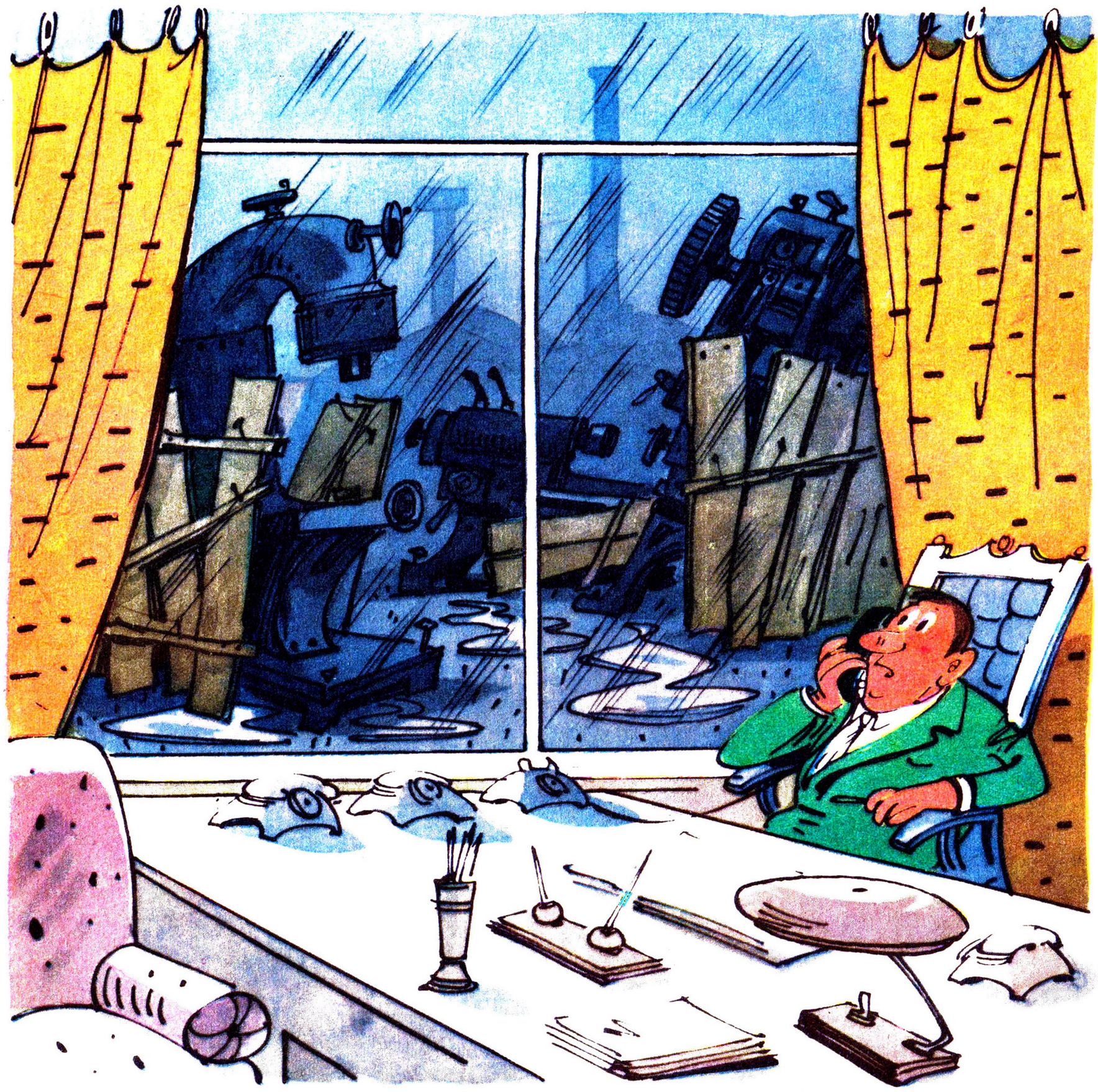

— Галю, починається дощ. Ти зняла білизну?..

Телеграфне агентство Перця

ПАЛЬНЕ — ІЗ ВОДИ

Цінну раціоналізаторську пропозицію подали мешканці села Гологори Золочівського району Львівської області. Вони запропонували добувати пальне із сільського ставка.

Як запевняють спеціалісти, запаси пального тут невичерпні, бо про це повсякденно дбають колгоспні механізатори. Заправляючи свої машини, вони ретельно слідкують за тим, щоб певна частина виділеного для них пального неодмінно спливала у колгоспний ставок.

ТРАКТОР, ЩО ЛЕТИТЬ

Таким літальним апаратом збагатився колгосп ім. 22 партз'їзду (с. Лука Житомирської області) після того, як йому з капітального ремонту вернули трактор Т-38. У Ружинському районному об'єднанні «Сільгосптехніка» так цей трактор відремонтували, що в ньому тепер геть усе летить. Зразу ж, як тільки його вивели в поле, полетів підшипник. Наступного дня — вал коробки передач. За ним — інші, великі й малі «відремонтовані» вузли і деталі.

Капітальний ремонт влетів колгоспові у добру копійку!

ЗАЯВА ТАП

Останнім часом редакція одержує листи від жителів вулиці Шевченка із селища Лиман Зміївського району Харківської області, які цікавляться, що сталося з директором Зміївської ДРЕС товаришем Вєтровим.

Більше року тому вони поскаржилися т. Вєтрову, що в колодязях селища погіршилась питна вода і винна в цьому електростанція. Обласна санепідстанція підтвердила справедливість цих претензій і запропонувала створити комісію — визначити, яких заходів треба вжити, щоб поліпшити якість води. Від товариша Вєтрова відповіді не було. Ніякої звістки не одержали також і на наступні письмові запити.

ТАП уповноважений заявити, що з товаришем Вєтровим нічого не сталося. А мовчить він тому, що набрав у рот тієї води і ніяк не наважиться її проковтнути.

ДО ПИТАННЯ ПРО ПИТАННЯ

Ні, що там не кажіть, а нема, мабуть, на нашій грішній землі більшого великомученика, як... питання.

Подумайте, чого тільки з ним люди не роблять.

Питання — загострюють.

Питання — ставлять руба.

Питання підносять на належну височінь...

Одним словом, нема йому спокою, отому горопашному питанню. Нема і, очевидно, не буде, аж поки його раз і назавжди не знімуть, як кажуть, з порядку денного.

Але це — в майбутньому, в далекій і туманній перспективі. А поки що на порядку денному цілком реальне і до прозорості ясне питання: що скоїлося з О. П. Макаровим? Еге ж, із тим самим О. П. Макаровим, який у місті Городку Львівської області обіймав посаду директора комбінату громадського харчування Городоцької райспоживспілки.

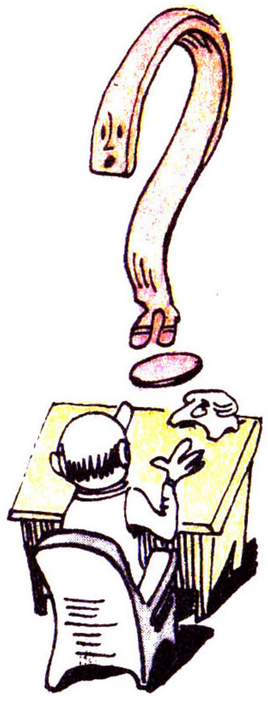

«Встановлено, — повідомила нас 4 січня 1973 року Львівська обласна прокуратура, — що дійсно Макаров О. П., працюючи на посаді директора комбінату громадського харчування, неодноразово заходив у кондитерський цех і періодично брав для своїх потреб кондитерські вироби без оплати вартості їх. Усього за кілька місяців Макаров набрав кондвиробів на суму близько 100 карбованців».

Це, зауважте, не теревені баби Палажки чи баби Параски. Це — офіційне повідомлення прокуратури.

То що ж, спитаєте, вдіяла прокуратура, виявивши, що у О. П. Макарова фізіономія у солодкій цукровій пудрі?

Прокуратура, — відповімо ми вам, — щось таки вдіяла. Тоді ж, тобто 4 січня 1973 року, вона нас сповістила, що «оскільки встановлено зловживання з боку Макарова, прокуратура Городоцького району поставила питання перед головою райспоживспілки про можливість залишення Макарова на посаді директора комбінату громадського харчування».

Ясно? Поставила питання!

— А далі, далі що було? — знову ж таки спитаєте ви, дорогий читачу.

А далі, — відповімо ми вам, — нічого не було.

Питання, що його поставили перед головою райспоживспілки, так перед ним твердо та непохитно стоїть ще й нині. А О. П. Макаров — сидить. Сидить у кріслі директора Городоцького комбінату громадського харчування. Упевнено сидить. Твердо. Непохитно.

От що воно буває з тим злощасним питанням, коли його ставлять руба, загострюють, підносять на належну височінь і кидають напризволяще.

Бідне, бідне питання...

Б. ГРИГОРЧУК.

ППР

В Новоград я завітав
Днинoньки одної.
На завод прийшов і став
Біля прохідної.

Бачу я робітника.
Йде — і не на гулі! —
Вентилятор у руках,
Грілка і ходулі.

Він у хвіртку проліза,
Я ж до нього хвацько:
— Що це в вас, —
питаю, — за
Штучки чудернацькі?..

— Та ти що, звалився, брат,
З місяця чи з печі?
Це в цеху в нас — вакурат
Необхідні речі!..

Ще й махнув рукою: — Ех,
Тіснота безбожна!
І пройти до нас у цех
Без ходуль не можна.

Та до того ж ще гуля
У цеху вітрище:
Звідсіля і звідтіля
Протяги — аж свище.

І отак за пару літ
На роботі нашій
Наживеш радикуліт,
Ревматизм і кашель.

А щоб був їм цур і пек!
В заводській профспілці
Прикладать на поперек
Видали по грілці.

Щоб в цеху повітря все
Та було нормальне,
Вентилятор всяк несе
Індивідуальний.

Попрощався я із ним,
Похвалив за вміння
І подвір'ям заводським
Йду до управління.

— В вас продукція яка?
Пару слів для преси!..
— КДМ і АПКа,
ДІП'и й ІКаеСИ!..

—А скажіть мені тепер
Ще одне та й — годі:
Як відносно «ППР»
У вас на заводі?..

Інженер при цім гикнув
І здвигнув плечима.
— ППР?.. Їй-бо, не чув! —
Кліпнув він очима.

Бігли по довідники
До бібліотеки
Всі, як є, працівники
Техніки безпеки.

Той з полиці том бере
І перегортає,
Той брошуру, той в УРЕ
Букву «П» шукає.

Перерили разів п'ять
Всю літературу —
Не вдалось розшифрувать
Абревіатуру.

А воно й правда, що на заводі добре пам'ятають і про комбікормо-дробильну машину КДМ, і про агрегат для переробки кормів АПК, і транспортер ТВК, і про інші марки сільськогосподарських машин, які завод виробляє.

Все пам'ятають, а от про таку штукенцію, як «ППР» забули. Кажуть, що і голова завкому т. Адамський, і інженер по техніці безпеки т. Тененко, і інженер по вентиляції т. Лавренюк ще й досі гортають довідники і розшифровують ту абревіатуру. Щоб полегшити їхню працю, і щоб вони врешті-решт мали змогу зайнятися тим, чим їм належить, скажемо, що «ППР» — це «піклування про робітників», оте саме, про яке, як видно, не дуже думають на Новоград-Волинському заводі сільськогосподарських машин.

Юрій КРУГЛЯК,
спец. кор. Перця.

м. Новоград-Волинський
Житомирської області.

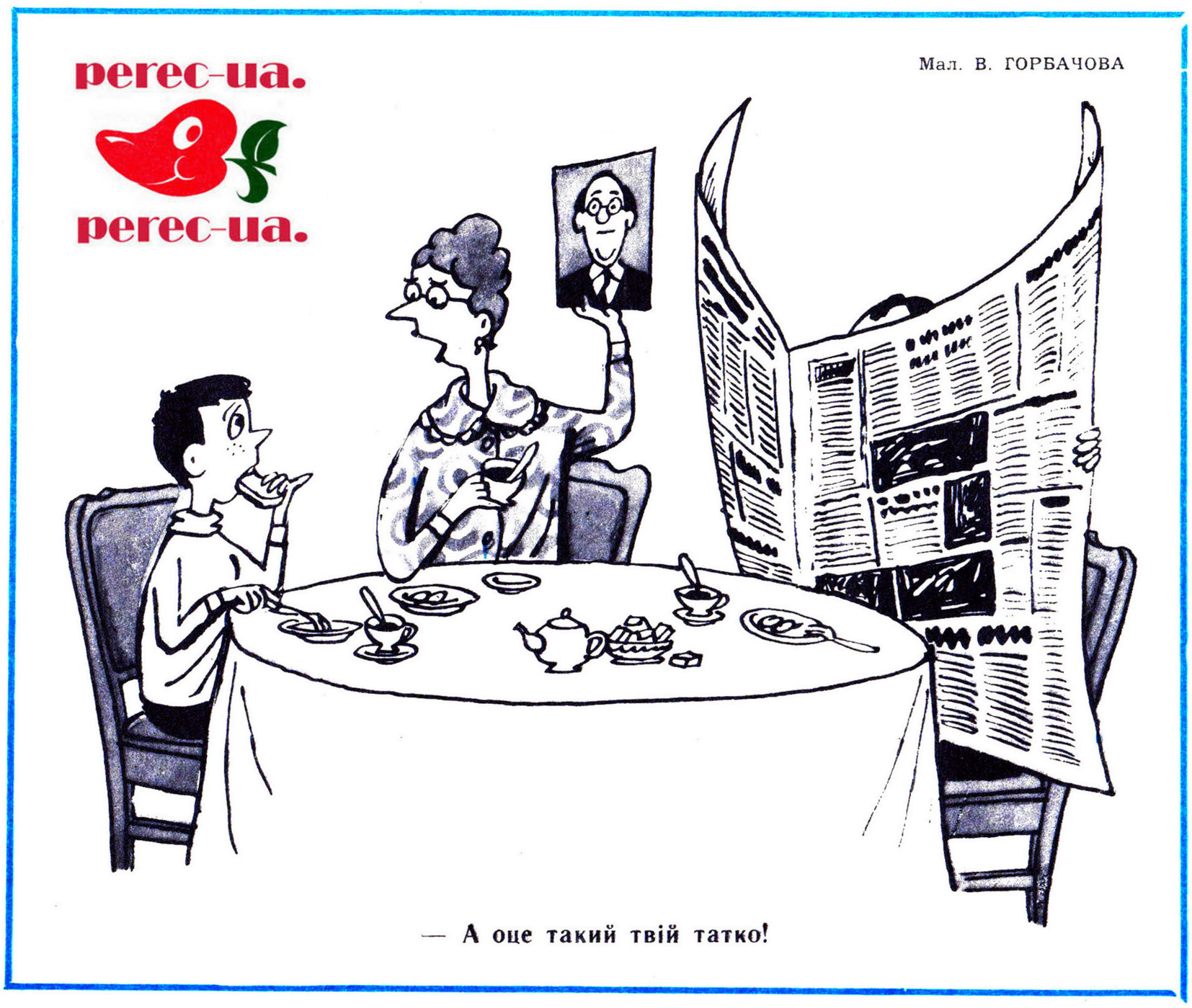

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— А оце такий твій татко!

ХРОНІКА ПОВИН

КУЗНЯ КАДРІВ

Чотирьох своїх товаришів вирядив на роботу в карний розшук колектив найбільшого в місті Карасному магазину самообслуговування.

— Щире вам спасибі за добре підготовлені кадри, — кажуть працівники міліції працівникам прилавку.

ЧАС — ЦЕ ГРОШІ

Виходячи з дому, ніколи не гасить світла годинниковий майстер М. Чепурний. Електролічильник у його квартирі крутиться проти годинникової стрілки.

ПРАЦЯ І ЩЕ РАЗ ПРАЦЯ

— Жодного дня без чужого рядка! — під таким девізом працює нині плагіатор М. Дроботюк.

КРАДІЖКА РОКУ

Підібравши ключі, невідомі злодії винесли з обідньої зали їдальні № 27 знамениту картину художника Перова «Мисливці на привалі». Експерти оцінюють полотно, яке виявилося копією, у 4 карбованці 12 копійок.

КІНО ЧИ ТЕЛЕБАЧЕННЯ?

Диспут на цю популярну тему відбувся у сім'ї Дротяних. Кіра Панасівна, дружина, наполягала на тому, щоб іти в кіно, а Петро Степанович, чоловік, не бажав підійматися з тахти. Перемогло кіно.

Черговий хронікер
А. НАУМОВ.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРІВ!

Дружні шаржі
А. АРУТЮНЯНЦА

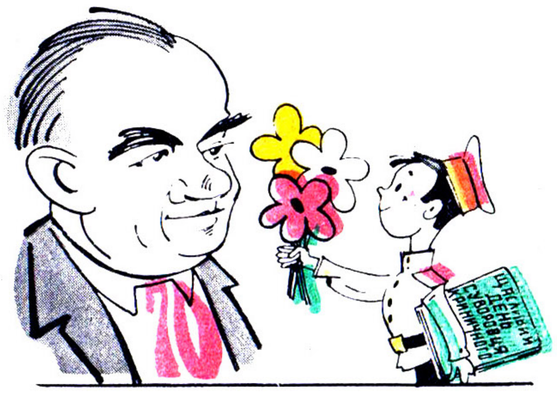

Іван БАГМУТ
(З нагоди його 70-річчя)

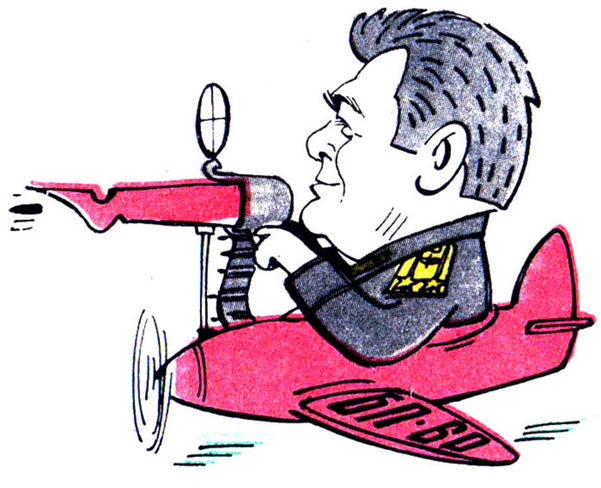

Борис ПАЛІЙЧУК
(З нагоди його 60-річчя)

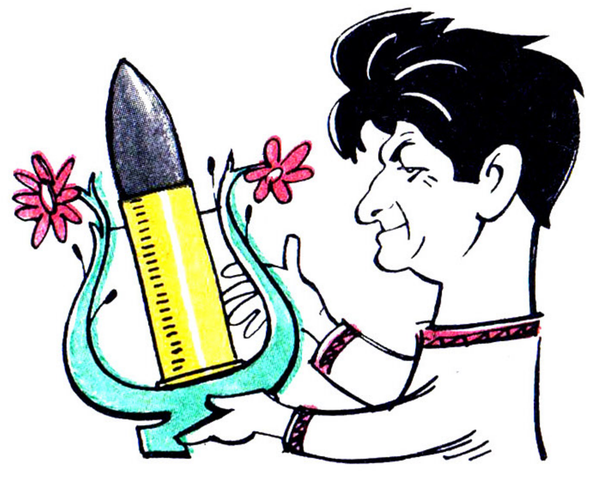

Микола ГІРНИК
(З нагоди його 50-річчя)

Спасибі, лікарю!

ГУМОРЕСКА

Лікар Шутик сподобався мені з першої зустрічі. Досить сказати, що він знав напам'ять усі вірші Пушкіна. Коли ж мова зайшла про його роботу, лікар суворо попередив:

— Обіцяйте поменше писати про мене і побільше — про метод.

Я пообіцяв і попросив його показати свою лабораторію. Шутик засміявся і повіз мене у міський витверезник.

— Тут мої пацієнти, тут і лабораторія.

В одній із незатишних кімнат лікаря вже чекав похмурий і нашорошений ханига. Я непомітно влаштувався в куточку і став спостерігати за сеансом.

Після кількох невдалих спроб налагодити контакт із пацієнтом лікар дістав із портфеля дві пляшки горілки. «Хворий» пожвавішав. Ось тут Шутик і кинув у його заспану свідомість головний постулат свого методу.

— Спробуйте уявити, що я — це ви перед звичайним для вас сп'янінням.

Уявити це було, вочевидь, приємно, оскільки лікар був молодий, елегантний і привабливий. «Хворий» поворушив носом і завмер, зачарований ароматом «Червоної Москви», який линув од лікаря.

— Я вам подобаюсь, чи не так? — лагідно запитав Шутик.

Мовчанку пацієнта можна було розцінити як згоду.

— Зверніть увагу на мою мову,— продовжував лікар. — Вона зрозуміла й виразна. Подивіться мені в очі. Їх погляд чистий і прозорий. І пам'ять у мене відмінна.

Щоб довести це, Шутик з захватом продекламував:

Я пам'ятаю мить чудову:
Передо мною стала ти,
Як привид світлої любові,
Як чистий геній красоти!

Можливо, «хворий» і не усвідомив усієї чарівності цих безсмертних рядків, однак було ясно, що він побачив у лікареві яскраву, неповторну особу.

Шутик же вправно відкоркував пляшку і налив собі повну склянку горілки. Потім делікатно крякнув і одним духом перехилив її.

— Ваше здоров'я!

Пацієнт потягнувся було до пляшки, та лікар зупинив його впевненим професійним жестом.

— Дивитися тільки на мене! Ви помічаєте, як червонішає мій ніс? А очі? Вони вже блищать, правда? Мова ще розбірлива, але трошечки збуджена. І ти мені вже симпатичний.

П'яндига здригнувся. Він не звик до таких признань у цьому закладі.

— Так, так, — запевняв його повеселілий лікар. — Мені подобаються твої каламутні очі, твоя немита чуприна, твоя відвисла щелепа. Більше того, я тебе поважаю! І Пушкіна поважаю. Олександра Сергійовича.

І він дзвінко повторив свої улюблені вірші, підкреслюючи їх глибокий смисл:

— «Я пам'ятаю мить чудову...» Вловлюєш? Іще пам'ятаю!

Наступні двісті грамів Шутик випив з надзвичайною легкістю.

— Прррекррасно! — проричав він. — Повний туман. Очі сльозяться, язик заплітається, губи липкі. Хочеш, я тебе поцілую?..

Пацієнт злякано дивився на нього. Він навіть спробував ухилитися, однак лікар усе ж таки цмокнув його у вухо.

— Друже... — притиснувся Шутик до пацієнта. — Ти один мене розумієш. Ти і Пушкін. Я п'ю за класика!

Непевним рухом лікар відкоркував другу пляшку і налив ще склянку. Його реакція на цю дозу була жахливою. Він заридав.

— Що з вами, лікарю? — тремтячим голосом запитав ханига.

— Пушкіна вбили! — вигукнув Шутик. — У тридцять сім років убили. А я ще живу. І ти живеш...

Його очі сповнилися ненавистю. Він схопив порожню пляшку і замахнувся на «хворого», який забився в куток.

— Це ти Пушкіна вбив? Дантес!..

Я не витримав і кинувся на поміч пацієнтові. Шутик безсило повиснув на моїх руках.

— Олександре Сергійовичу! — белькотів він, обдаючи мене горілчаним духом. — Ви тут? Дозвольте запитати. Ось у вас перед віршами зустрічається «К» і три зірочки. Це ви коньяк мали на увазі — три зірочки?

Разом із пацієнтом ми всадовили лікаря в крісло. Проте він не відпускав мене.

— Сашко! Ти пам'ятаєш мить чудову?.. Давай згадаємо і вип'ємо, вип'ємо і згадаємо.

Подолавши наш опір, він холоднокровно випив іще склянку.

Пацієнт плакав, розмазуючи сльози по щоках. Лиця на ньому не було. Уперше в житті він збоку бачив усю гидотність сп'яніння.

— Давайте співати! — кричав Шутик. — І ви співайте, усі четверо.

Було ясно, що йому вже двоїлося в очах.

— Ви — квартет «Дружба». А я— П'єха. Я співатиму нелюдським голосом!

З пацієнтом діялося щось незрозуміле. Він раптом скочив на ослона, виламав залізні грати і вискочив у вікно.

Під столом лунав нелюдський голос лікаря Шутика:

Як чистий геній...
Як чистий ген...
Як чистий гав... гав... гав...

До кінця дня я намагався усвідомити побачене. Вночі мені снився протверезілий пацієнт і лікар, який гавкає.

А вранці він сам прийшов до мене, поголений і напрасований, поширюючи приємні пахощі «Червоної Москви».

— Між іншим,— заявив він з порога, — зараз учорашній алкоголік виступає по радіо з розповіддю «Як я кинув пити».

— Це неймовірно! — вигукнув я. — Небувалий експеримент!

— Дрібниці, — посміхнувся Шутик. — Набагато складніше проходять сеанси для колективів. Тут літром не відбудешся.

— Виходить, ви лікуєте цілі групи! — вразився я.

— Так, роботи поки що вистачає. Доводиться працювати й заочно — я надсилаю в інші міста свої фотографії у різних стадіях сп'яніння. Крім того, раз на тиждень я напиваюся по телебаченню. Там недавно розпочали нову передачу «Пийте з нами».

— А як на це дивиться ваше керівництво?

— Спеціальним наказом мені виділяють півлітра молока вечорами і півлітра розсолу щоранку.

— Уявляю, як пишається вами дружина!

Шутик спохмурнів.

— Вона пішла від мене.

— Чому?

— Тому, що я брав роботу й додому.

Я співчутливо зітхнув.

— Чи не здається вам, що ви узялися за непосильний труд?

Він відповів:

— Мене завжди надихає образ великого вченого Луї Пастера, який в ім'я науки заразив себе смертоносними вірусами.

— А ви не боїтеся самі стати алкоголіком?

Лікар заперечив:

— Якщо я зіп'юся, мене вилікують мої асистенти, які чудово оволоділи методом.

На прощання він сказав:

— Я питиму доти, доки не покінчу з пиятикою. І я доп'юся цього!

І посміхаючись своєю милою, соромливою посмішкою, додав:

— І в мирному житті завжди є місце подвигам.

Р. ВІККЕРС,
О. КАНЕВСЬКИЙ.

Новини з питань тяганини

Той, хто перший вигадав схему «замовник — генпідрядчик — субпідрядчик», був, безумовно, геніальною людиною. Для декого головна цінність цього винаходу полягає в тому, що всі названі контрагенти можуть при бажанні стати в коло. А коло, як відомо, кінця не має. Відтак визначити крайнього буває нараз дуже важко. І тоді все гаразд: замовник вимагає від генпідрядчика, генпідрядчик усе валить на субпідрядчика, а субпідрядчик починає висувати претензії до замовника. І знову все йде по колу.

...Ще влітку минулого року в Луцьку було зведено будинок Волинського філіалу інституту «Укрколгосппроект». Будинок було своєчасно радіофіковано. Та коли працівники інституту, керуючись настановами НОПу, вишикувались на виробничу гімнастику, то з'ясували, що будинок не підключений до зовнішньої радіомережі.

Тоді працівники інституту, замість за командою диктора робити біг на місці, побігли в пересувну механізовану колону № 173 тресту «Волиньсільбуд».

А начальник ПМК-173 тов. Ренькас тільки плечима знизав:

— Не будьте невігласами! Я ж — генпідрядчик! А підключити вас до зовнішньої мережі повинен субпідрядчик, тобто Луцька виконробська дільниця Львівського спеціалізованого управління № 472. Отож біжіть до товариша Прохватила! Тим паче, що гроші за все це він уже давно одержав.

Побігли туди. А керівник виконробської дільниці товариш Прохватило відразу все й розтлумачив:

— Проект не годиться!

Справді, за попереднім проектом, радіолінію слід було тягнути через палац піонерів, який, згідно з планом, мали до того часу збудувати. Звісно, товариш Прохватило бачив, що будівництво палацу піонерів не тільки не завершено, а навіть і не розпочато. Але чого це раптом саме він має думати, як інакше підключити будинок до радіомережі?! Нехай дають інший проект!

Проектанти швиденько накидали нове креслення. А тов. Прохватило акуратно поклав те креслення в глибоку шухляду. Хай, мовляв, вилежиться, а там видно буде.

Працівники інституту бігали-бігали, аж поки добігли до редакції газети «Радянська Волинь», яка в листопаді й надрукувала з цього приводу репліку.

— Ну, коли вже сама газета вирішила примусити мене протягнути ту лінію, — сказав тов. Прохватило, — то я, звісно, протягну!

І справді, відразу ж почав тягнути. Кваліфіковано, професіонально, як справжній майстер своєї справи. Ось так:

«При цьому повертаю надіслане в адресу ЛСУ-472 креслення на підключення радіомережі. Я як субпідрядчик не маю права одержувати техдокументацію безпосередньо від замовника. Субпідрядним організаціям видається техдокументація генпідрядчиками зі штампом «у виробництво». Тому прошу відправити цю документацію генпідрядчику». І так далі.

Бачите, як ретельно все розтлумачив. Навіть розповів, який саме штамп має поставити генпідрядчик.

Проектанти зробили все, як наказав тов. Прохватило. Тоді виконроб дільниці складає новий документ, де зазначає, що одержані креслення схематичні. І детально вказує, що саме має містити новий проект. Коли читаєш цього листа, то мимоволі складається враження, ніби йдеться не про те, щоб протягти два дроти на якихось сто метрів, а принаймні про будівництво високовольтної лінії чи радіостанції середньої потужності.

Цим враженням я, в присутності тов. Прохватила, й поділився з начальником ЛСУ-472 А. І. Недорубком. Але спеціалісти тут же розтлумачили, що це не така проста річ, як може здатися неозброєному оку дилетанта.

— Добре, — погодився я. — Та все одно, якщо ви гроші за це діло одержали ще в 1971 році, то мусите ж радіофікувати будинок.

— А це ще невідомо, чи ми гроші одержали, — сказали спеціалісти. — То ще треба перевірити!

— Але ж суперечка тягнеться вже більш як півроку! Невже за цей час ви не могли встановити, чи одержано за роботу гроші? І невже ви взагалі не знаєте, за що гроші одержуєте?!

Тут мене знову поставили на місце. Пояснили, що й це не така проста штука, як вона може здатися невігласові. Тим більше, що виконробська дільниця лише рік з гаком як перейшла у відомство ЛСУ-472.

На перевірку цього складного питання пішло майже два тижні. Після чого Анатолій Іванович Недорубко повідомив: установити зараз, за які роботи гроші одержано, а за які не одержано,— неможливо.

Але кінець повідомлення по-справжньому втішив. Звучить він, як урочистий марш: «Враховуючи те, що обсяг робіт по підключенню радіомережі до будинку інституту «Укрколгосппроект» незначний, і з метою припинення дальшої тяганини, виконробу Луцької дільниці тов. Прохватилу В. К. дана вказівка до 15 квітня виконати ці роботи».

Отакечки! Виявляється, обсяг робіт зовсім не такий уже грандіозний, виконати їх, виходить, можна буквально за десять днів. То навіщо ж, питається, було протягом майже року ганяти людей по інстанціях, вганяючи їх водночас у стресовий стан? Краще бігали б вони собі на місці під час виробничої гімнастики по радіо.

І останнє. Як повідомив товариш Недорубко, вказівку дано «з метою припинення дальшої тяганини». А от що саме, хотілося б знати, слід зробити, щоб у майбутньому взагалі з тяганиною покінчити, ще до того, як дійде до «дальшої».

О. КРУКОВЕЦЬ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Куди ж ви дивитесь? А ще дружинники!..

ТРАГЕДІЯ КНИГОЛЮБА

Постійний Читач прийшов у бібліотеку одразу ж після ремонту.

— Це сон чи дійсність? — патетично вигукнув він, побожно оглянувши залу, що сяяла свіжою фарбою. — Ці казкові стіни, ця білосніжна стеля!.. Невже мені не ввіжається?

— Ну, що ви! Просто сільрада організувала гарний ремонт, — весело відповіла завідуюча. — Отож влаштовуйтеся зручніше і читайте на здоров'я.

— Днюватиму і ночуватиму тут! — запевнив Постійний Читач і, вмостившись коло вікна, з головою поринув у двадцять сьомий том Великої Радянської Енциклопедії. Це був його улюблений том.

Час від часу Постійний Читач підводив голову, вдивлявся у білосніжну стелю, і на його устах грала щаслива посмішка...

Наступного ранку він прибіг за півтори години до відкриття бібліотеки і, поки не прийшла завідуюча, все зазирав у вікна, щоб помилуватися поремонтною красою культурного вогнища.

Рівно о дев'ятій годині Постійний Читач зайняв своє місце біля вікна. Він розкрив двадцять сьомий том Енциклопедії на 325-й сторінці, радісно потер долоні в передчутті великого морального задоволення, а потім, щоб відчути себе вже зовсім по-святковому, задер голову і подивився на стелю.

Стелі не було!

Постійний Читач протер очі і глянув ще раз.

Стелі не було!!

Постійний Читач вкусив себе за лікоть і про всяк випадок посмикав за вухо.

Стелі не було!!!

Там, де ще напередодні випромінювала сліпуче сяйво білосніжна стеля, не було нічого. Точніше, усю її площу займала велетенська дірка, крізь яку було добре видно малоестетичне горище.

Постійний Читач тихо зарюмсав, задумливо з'їв 325-ту, а заразом і 326-ту сторінку Великої Радянської Енциклопедії і покірно віддався у руки санітарів.

* * *

— Неврастенік! — презирливо сказала голова Лолинської сільради Стефанія Йосипівна Гутчак, коли я розповів їй цю сумну історію, що сталася у селі Підлісках. — Знайшов од чого божеволіти. Усе ж дуже просто. З метою економії вапна та гіпсу я дала команду покривати стелю тістом. Із найбілішої пшеничної муки. Стеля вийшла, як лялечка. А кляті миші взяли та й з'їли її. Хто ж знав, що так вийде?..

В. ЧЕПІГА.

Долинський район Івано-Франківської області.

ЖИТІЄ СВЯТИХ І НЕЧЕСТИВИХ

Мал. В. ГОРБАЧОВА

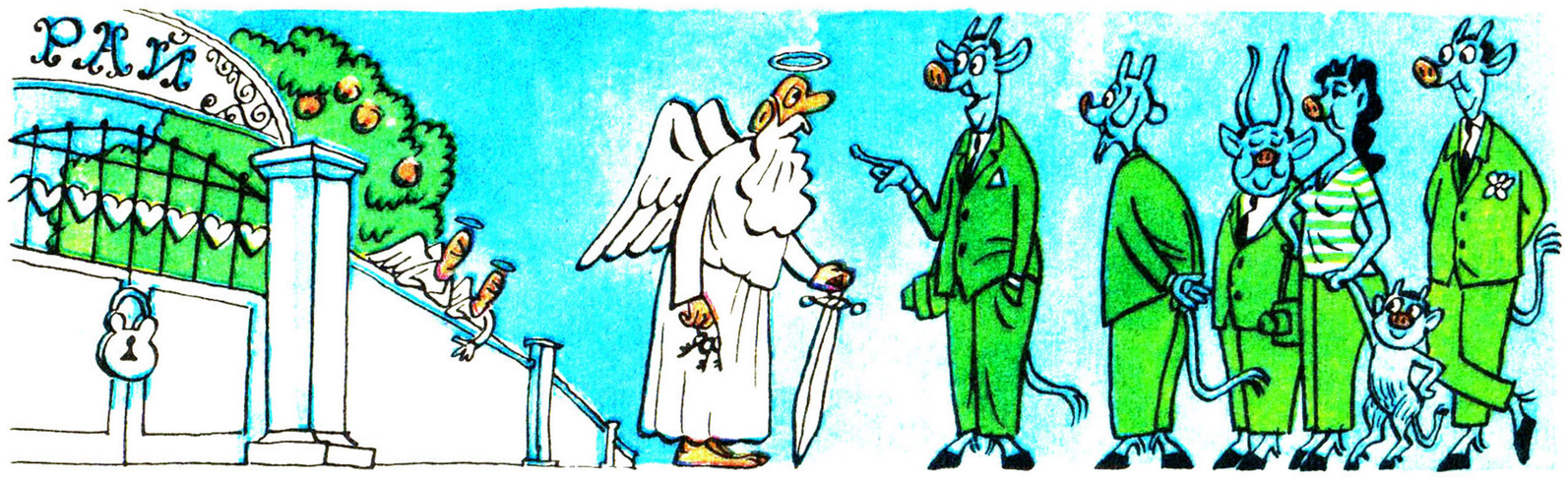

— А ми до вас. На екскурсію!

Мал. Й. КОГАНА

— Ти чого такий сумний!

— Не встиг навіть виплатити розстрочку за мотоцикл...

Мал. В. ГОРБАЧОВА

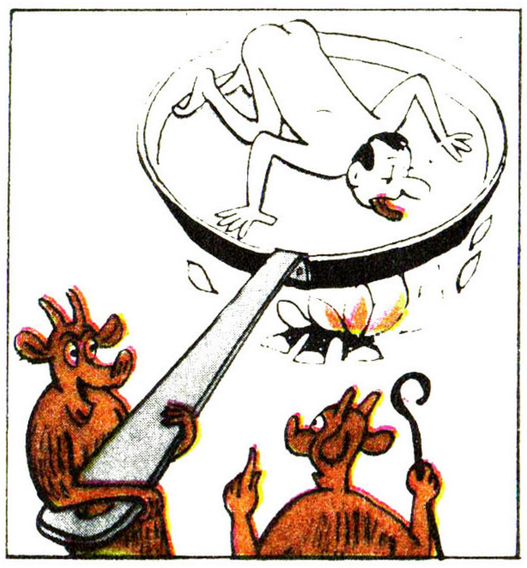

— Чом цей підлабузник так старанно сковорідку лиже!

— А я йому сказав, що це персональна сковорода самого Вельзевула!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— І цей бідолаха теж не витримав — заснув!

Мал. Й. КОГАНА

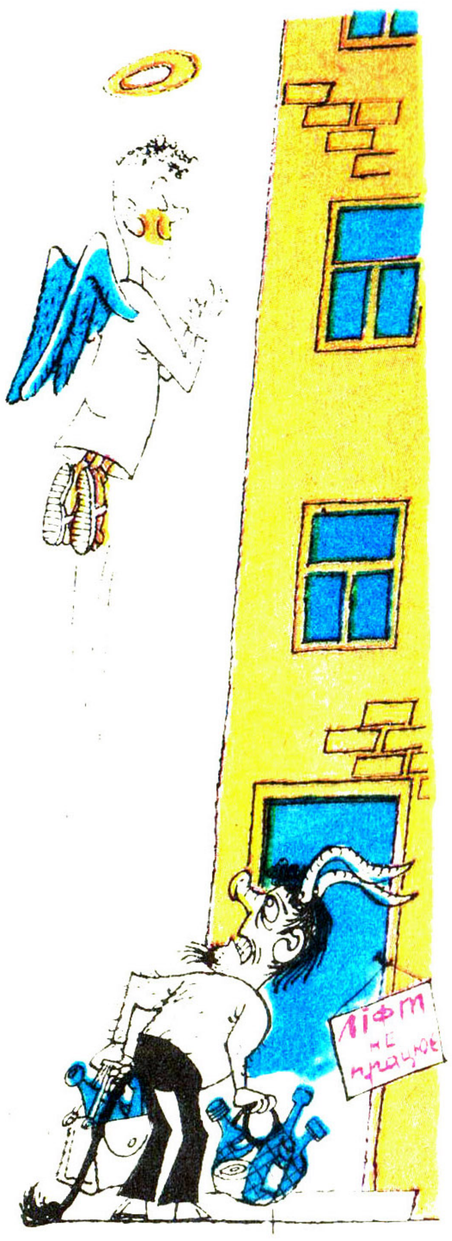

Без слів.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Вони запевняють, що їхній колектив візьме його на поруки й перевиховає.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Багато хто у Дубровицькому районі знав Шашука М. І. Але знали його лише як службову особу, що обіймала авторитетну посаду старшого інспектора по боротьбі з розкраданням соціалістичної власності Дубровицького райвідділу внутрішніх справ.

А от дехто з мешканців міста Ровно недавно познайомився з ним як із звичайним пасажиром. Їхали люди після роботи додому рейсовим автобусом, як раптом на зупинці до автобуса вдерся п'яний Шашук. Він став приставати до пасажирів: одного брутально облаяв, іншого замірявся вдарити, решті ж погрожував «забрати до міліції».

Обурені пасажири написали про це Перцеві.

Як повідомило Міністерство внутрішніх справ УРСР, за негідну поведінку в громадському місці, за дискредитацію звання працівника міліції Шашука М. І. з органів внутрішніх справ увільнено.

Нехай тепер замислиться над своєю поведінкою, бо так, справді, недовго й до міліції потрапити.

Вперше — удруге — переглянули...

До редакції надійшов лист. З Арциза Одеської області. Від громадянина Банникова. І копії двох рішень Арцизької районної Ради депутатів трудящих, підписані її головою В. О. Гаврушенком та секретарем І. П. Блохіним. У рішенні № 178 від 18 квітня 1972 р. суворо засуджено вчинок Ю. З. Градинара. Незаконно, без санкції міськради, той прибудував до своєї половини будинку веранду. Нею загородив власникові другої половини будинку Банникову вихід на вулицю. Тут же записано: «принимая во внимание то, что гр-н Градинар Ю. З. грубо нарушил ст. 105 ГК УССР»... зобов'язати його знести веранду.

Та сплило трохи часу. І 6 жовтня того ж року райрада приймає рішення № 461. І знову ж таки твердо постановляє:

«Вторычно, с учетом осмотра домостроения на месте, исполком рассмотрел данный вопрос и считает, что хотя гр-н Градинар самовольно пристроил веранду, сносить ее нецелесообразно... строение не препятствует Банникову в выходе на улицу...» А скарги громадянина Банникова вважати «необоснованными и впредь на них не реагировать».

Облишимо громадян Банникова і Градинара. Облишимо їхній будинок разом із входами і виходами та з тією злополучною верандою. Цікавить нас інше — куди поважні люди дивилися «первично», виносячи рішення, яке скасували своїм же рішенням, подивившись «вторычно»?

Є. ДУДАР.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

ДОВОЗИЛИСЯ

Бика возили тижнів п'ять
на м'ясокомбінат:
То дозволу нема, то не оформлено
наряд....
І схуднув він, поки діждавсь обуха:
Був бик, як слон, а став — як муха.

Віталій ГУНЬКО.

НЕ ТІ нерви

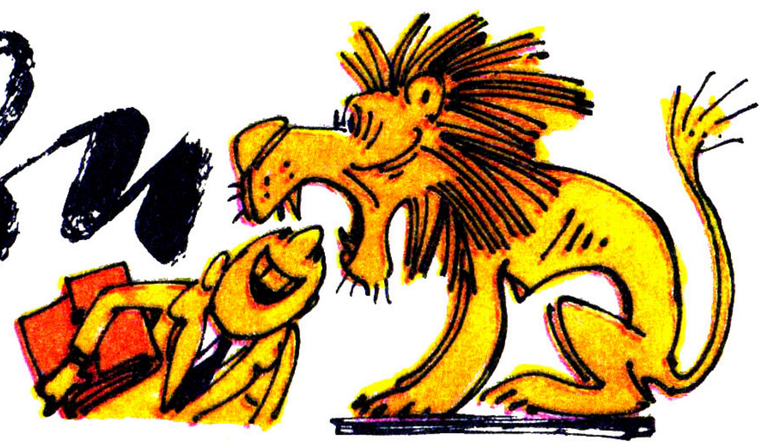

Був час, коли я мріяв про гучну славу приборкувача диких звірів. Спав і бачив свою голову в роззявленій левовій пащі...

Але не вийшло з мене дресирувальника. Медична комісія безжально мене «зарізала»: нерви, мовляв, не ті. Ще, чого доброго, лева вкушу.

Холерик я, знаєте. Не завжди умію емоцію з раціо узгоджувати. Тому-то я із заздрістю дивлюся на тих, у кого нерви — наче корабельні канати.

Живе от, скажімо, в Хмельницькому товариш Думанський. Міським житлоуправлінням керує. Думаєте, не нервова у нього робота? Ого, ще й яка нервова! Та тут лише від заяв громадянки Чернець із вулиці І. Франка, 8, повний психічний розлад нажити можна! Три роки, бач, добивається, щоб у її квартирі замінили перегорілу газову плитку і ванну тридцятилітньої давності та відремонтували інші санітарні служби. Уявляєте — три роки підряд! А товаришеві Думанському те й за вухом не свербить.

Правда, посилає він час від часу на ту квартиру спеціальні комісії. Прибувають вони туди, обстежують помешкання, впевнюються: так, потрібні і ремонт, і заміна. Та на цьому й крапка. А для того, щоб уже внести в атмосферу житлоуправління повний психічний штиль, кимось із його працівників було висунуто ще й таку геніальну гіпотезу: а чи не вийшли, мовляв, із ладу усі оті служби в квартирі громадянки Чернець з вини самої ж таки громадянки Чернець? Нехай ця гіпотеза — хоч вона й нічим не підтверджена — тепер самій громадянці Чернець полоскоче нерви. Буде знати, з ким зв'язуватися...

Що й казати, стрічаються люди із справді залізною витримкою. Не раз ходила до колишнього голови Духанівської сільської Ради на Сумщині товариша Гайдукова громадянка Г. Ф. Сушкова, мати двох полеглих на фронті воїнів; не раз просила виділити їй будівельних матеріалів на ремонт хати... Думаєте, хоч здригнувся? А дзуськи! Поки й не пішов із посади, не здався. Словом, у листі від 21 березня 1969 року голова виконкому Конотопської районної Ради депутатів трудящих А. Шовкун резюмував: «Факти... про бюрократичне ставлення тов. Гайдукова І. І. до розгляду заяв громадян при перевірці підтвердилися. Тов. Гайдукова першою сесією сільради на посаду голови сільради не обрано». А громадянці Сушковій, зазначає далі товариш Шовкун, буде подано допомогу будівельними матеріалами з фондів 1969 року.

Слід віддати тепер належне й товаришам із райвиконкому: від того пам'ятного березневого дня вони з цілковитим самовладанням узялися редагувати усе нові й нові заспокійливі відповіді сім'ї громадянки Сушкової. І бюрократичного ставлення, як бачите, не виявляють, і нервову систему в порядку утримують. Власну, мається, на увазі.

Холоднокровний підхід до справи дозволяє декому зберегти максимум дефіцитних нервових клітин навіть на такій неспокійній службі, як міліцейська. У інваліда другої групи М. З. Коплика із селища Жовтневого два роки тому поцуплено ліс. Злодій — бульдозерист Петрук із Шостки — знайшовся й признався: дві деревини продав такому-то, а останні — розгубив по дорозі. Признався і зник у невідомому напрямку. На підставі чого начальник Білопільського райвідділу внутрішніх справ Сумської області т. Смолянинов оперативно відмовив інвалідові Копликові у порушенні кримінальної справи — «ввиду нецелесообразности».

Спробуй, причепись до такої залізної формули! І даремно інвалід-пенсіонер доводить, що йому, власне, потрібна не кримінальна справа, а деревина. Або хоч — грошова компенсація за рахунок злодія... Начальник райвідділу залишився несхитним у своєму рішенні, чим, безумовно, немало послугував своєму здоров'ю.

Стійкий імунітет проти всякого роду нервових збудників виробив у собі й дехто з відповідальних працівників міста Херсона. Якби на їхніх місцях були менш загартовані люди — то взяли б, чого доброго, і помінялися квартирами з мешканцями будинку № 51 по вулиці Декабристів! Або, у кращім випадку, добилися б негайного переносу з подвір'я цього будинку цеху фабрики культтоварів, що функціонує тут з 1961 року. А в цьому цеху, між іншим, встановлено верстати ударної дії та автомати для штампування паперових стаканчиків. З раннього ранку до пізньої ночі тут усе гуркоче; щохвилини в'їжджають і виїжджають автомашини, скидаючи на землю двоцентнерні рулони паперу... Будинок ходором ходить, мешканці скаржаться в санепідстанцію, у міськвиконком... Думаєте, приємно читати ті скарги?

А от же ніхто з відповідальних товаришів, кажу ж вам, ні разу не здригнувся, у жодного з них ані разу навіть не підвищився кров'яний тиск.

Заздрю я усім згаданим товаришам. От вони, зі своїми сталевими нервами, то вже точно могли б працювати приборкувачами!

А втім — хто його знає... Бо леопарди та леви — хоч і суворі створіння, але, крім сталевих нервів, кажуть, ще й ласку цінують, увагу. Без цих якостей працювати приборкувачем дещо ризиковано.

В. БОЙКО.

Мал. М. КАПУСТИ (м. Донецьк)

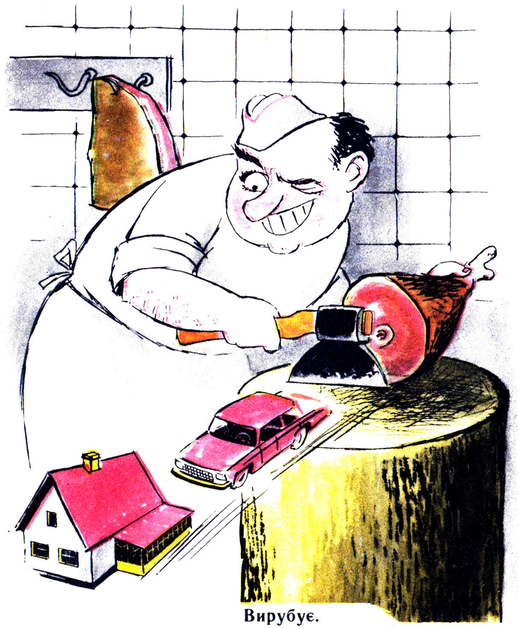

Вирубує.

Дали перцю!

— І чого ото люди кожного дня до клубу просяться? — часто невдоволено казала завідуюча клубом села Бужковичі, що на Волині, Марія Мартинюк. І додавала: — Я б ото ходила лише коли кіно крутять. А без різних там гуртків і лекцій прожити можна.

Неважко уявити, який порядок панував у клубі при отакому настрої завідуючої. Саме про це й написали до Перця жителі села.

Як повідомив секретар Іваничівського райкому партії тов. Кажан, факти, наведені в листі, мали місце. За несумлінне ставлення до своїх обов'язків М. Мартинюк з посади знято.

І ходить тепер вона до клубу тільки тоді, коли кінофільм демонструють... Добилась свого.

МАЛЮНОК-ЗАГАДКА **По обличчю цього радіокоментатора відгадайте рахунок футбольного матчу.**

Мал. Є. СЕНДЗЮКА

— Ну — як?
— Що — як?
— Вода, питаю, як? Нормальна?
— Чудова водичка, приємна.
— Порядок. А ти вже?
— Що — вже?
— Кажу, вилазиш уже?
— Треба вилазити — часу нема.
— Та й у мене нема, але скупаюсь. А ти знаєш — я десь тебе бачив.

— Ковтнув, кажу, з хлопцями. Діло було. В голові трохи не тее. Освіжитися треба. А то, як на горі крокодил перестріне...
— Який крокодил?
— Інспектор, кажу, зупинить. Така ж зануда попалась. Позавчора талон мені пробив.
— За що?
— На обгін пішов. Я ж не знав, що він на горі стоїть. Добре, що хоч не нюхав, бо я був трохи того...

НА КУПАННІ

ГУМОРЕСКА

— І я, здається, десь тебе бачив. Ніяк не пригадаю.
— Я теж. І чого воно так буває: знаєш же точно, що бачився десь із людиною, а ніяк не здумаєш, де і коли? Ну, нічого. Поставлю машину в холодок — та й у воду. А ти вже ні?
— Що — ні?
— Купатися, кажу, не будеш? Ну, нічого. Раз! Ех, і водичка — перший сорт! Поплаваю, просвіжусь, бо я трохи того...
— Що — того?
— А знаєш, я пригадав, де ми зустрічались.
— Пригадав-таки?
— Пригадав. Позавчора. Отам, на горі. Це я тобі талон пробив.
— ?!
— А ти таки не покаявся. Давай права!
— !!!

Адам ОВСІЄНКО.

с. Обухів
Київської області.

Мал. І. КОГАНА

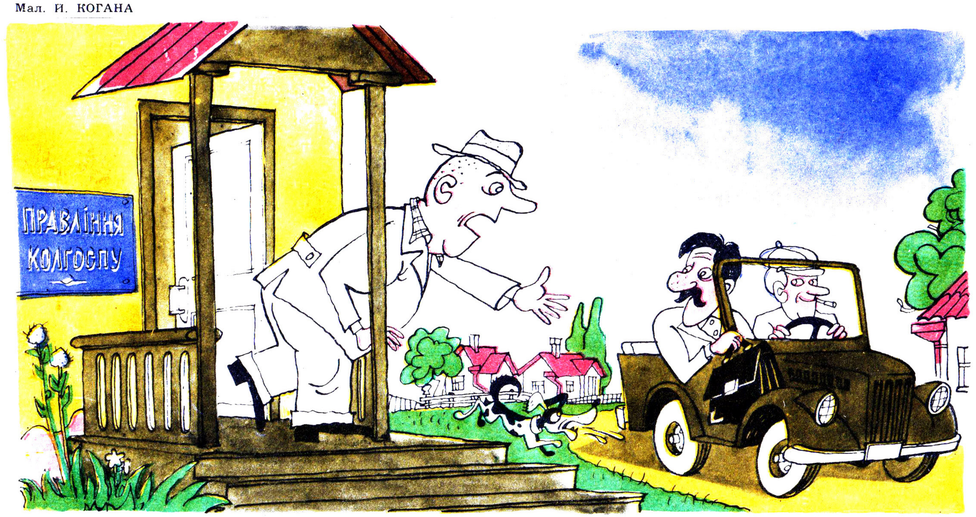

— Будеш у Києві, обов'язково купи гречки, бо дуже каші захотілося...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Чутки про надзвичайну щедрість голови колгоспу «Прогрес» (Харківщина) Крикуна І. Е. дійшли й до бригади заїжджих заробітчан. Підрядились вони відремонтувати борони. Швиденько впоралися і, задоволені, поїхали. Задоволений їхньою роботою був і Крикун. Незадоволеними залишились тільки колгоспники, бо ж за наказом голови за ніконому не відомими розцінками заробітчанам із колгоспної каси виплатили... 9863 крб.

Написали вони про це редакції. Редакція попросила голову Ізюмського комітету народного контролю тов. Можного зацікавитись цією справою.

Тов. Можний повідомив, що такий факт справді був. Народний суд Ізюмського району стяг з винних незаконно переплачені гроші і повернув їх до колгоспної каси. Тепер колгоспники задоволені. А Крикун навпаки — не задоволений. Бо ж його рішенням загальних зборів із посади голови колгоспу знято.

Початківці, молоді та інші

Заходжу якось у Спілку письменників.

Піднімаюсь на другий поверх. Біжать мені назустріч, мало з ніг не збиваючи, поети. Один відомий, два початківці і один «та інший».

— Куди, хлопці? Підійшла черга на Пегасів?

— Та ні! Біжимо на телеграф. Треба, розумієш, одного молодого поета привітати, телеграмочку йому вдарити!

— Перша книжка, мабуть, вийшла?

— Та ні! Перша книжка у нього ще на початку другої п'ятирічки вийшла. А це у нього третя онучечка знайшлася.

І побігли.

А я поволі піднімався собі сходами, І різні думки у мене в голові шульпотіли, як раки в кошику. Думки, якими, коли розібратися, то й поділитися ні з ким...

Які в наш час на світі поети є? Будь ласка: видатні, відомі, початківці та Інші. Тепер ще ось самодіяльні з'явилися. Ну, композитори самодіяльні, це я розумію. Чоловік свого часу консерваторії не закінчив. За браком музичної освіти скубти Чайковського, Лисенка чи братів Майборед не може. Мусить сам писати. Самостійно. І непогано, між іншим, пише. Тут усе зрозуміло.

Але звідки беруться самодіяльні поети? Або, скажімо, вічно молоді звідки беруться?

От Михайло Лермонтов... Він що, був просто поетом? Чи молодим поетом? Як-неяк, у двадцять сім років чоловіка не стало.

У наш час, коли в такому віці у Спілку потикається, носами крутять: «Молодий ще, хай іще кілька років у літоб'єднанні походить, а вже тоді, тоді... Побачимо, словом».

Або Василь Чумак...

Тому й двадцяти років не було. То загинув він просто поетом чи молодим поетом?

Знову ж таки — початківці.

Де вони беруться і куди потім діваються? Що з них виходить? Молоді? Відомі? Та інші?

Маршак, наприклад, з цього приводу твердить:

«Бо як почав,
То вже не початкуючий...»

Заплутана історія.

Є, правда, і серед тих, що значаться відомими, такі, що краще б вони свого часу не починали. Але це вже з іншої опери.

Пушкін і Шевченко були коли-небудь початківцями? А як були, то коли вони стали відомими? Якого числа, року? Після якого вірша? А ставши відомими, якого числа, року стали великими?

Є ще визначні поети. Вони головніші за відомих? І коли стануть великими?

Для літературознавців, скажу я вам, тут непочатий край роботи. Я говорив з цього приводу із своїми колегами і зрозумів, що така плутанина не мене одного непокоїть.

От видається Спілкою письменників щомісяця спеціальний бюлетень. Словом, хроніка літературного життя. То чи не можна було б у кінці цього бюлетеня, на останній сторінці, друкувати такі відомості:

«З першого лютого цього року поетів-початківців А., Б., В. вважати поетами молодими».

«В наступному кварталі когорта відомих поетів поповниться і збільшиться на десять процентів за рахунок молодих поетів Г. і Д.».

«З першого квітня бюджетного року відомий поет Я. поповнює своєю персоною плеяду видатних поетів».

І на закінчення така інформація:

«Кілька «та інших» поетів стануть цього року молодими».

І все ясно.

Заходить учень чи студент у бібліотеку і каже:

— Мені збірочку молодого поета А.!

— Мені поему поета-початківця Б.!

— Мені лірику якого-небудь «та іншого» поета!

Прізвища «відомих», «видатних» та «великих» можна називати без епітетів.

А яке полегшення було б для критиків! Тепер береш у руки збірочку і, чорти його батька знають, що писати про автора? А то заглянув у бюлетень — і знаєш, що кому відсипати. Збирався писати про нього як про молодого, а його, виявляється, вже підвищено рангом, і він за малим не півроку ходить у відомих.

Мав намір відлити єлею комусь там, як відомому, а він ще з минулого кварталу у визначних значиться. От і перебудовуйся на ходу.

Початківцям ще сюди-туди. Початківець може у відомі вибитися, навіть парубоцьких штанів не зносивши.

Гірше молодим.

От назовуть чоловіка молодим поетом (письменником, драматургом) у нещасливий для нього час, і... пиши пропало. До смерті ходитиме в молодих. Некрологів, правда, на зразок того, що «на вісімдесят другому році життя від нас передчасно пішов молодий поет» поки що не пишуть, але до цього вже недалеко.

Ще гірше «та іншим».

Молодих називають по імені. Прізвища їхні у різних звітах та інформаціях врядигоди з'являються.

«Та інші» — такого привілею позбавлені раз і назавжди.

Читаємо, наприклад, у газеті звіт про літературний вечір на Кропив'янському м'ясокомбінаті.

І дізнаємось, що там виступило троє відомих, четверо поетів-початківців, двоє молодих та інші.

Повірте на слово, що «та іншим» там був один-однісінький поет. І прізвище його складалося лише з п'яти літер. Слова «та інші» мають аж шість літер. І прізвища «та іншого» не назвали не за браком місця. Просто в жодного редактора, котрий знає, що там виступав «та інший» поет, не підніметься рука надрукувати його прізвище.

Такий порядок.

Не нами заведений, і не нам його міняти.

Бідні «та інші»!

Вже б антологію для них якусь окрему видали чи що?

А коли цього не можна, то слід придумати яку-небудь іншу компенсацію «та іншим».

Коли б мене директором Літфонду зробили, я б «та іншим» у вигляді компенсації за невиправдане «інкогніто» безплатне молоко давав би. Тій-богу. Або кефір. Знову ж таки, путівки у Будинок творчості продавав би їм із дев'яностопроцентною знижкою.

Що б тоді початківці, молоді та відомі заспівали?

Видатних це не зачепило б. Видатні самі собі на молоко заробити можуть.

Микола БІЛКУН.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

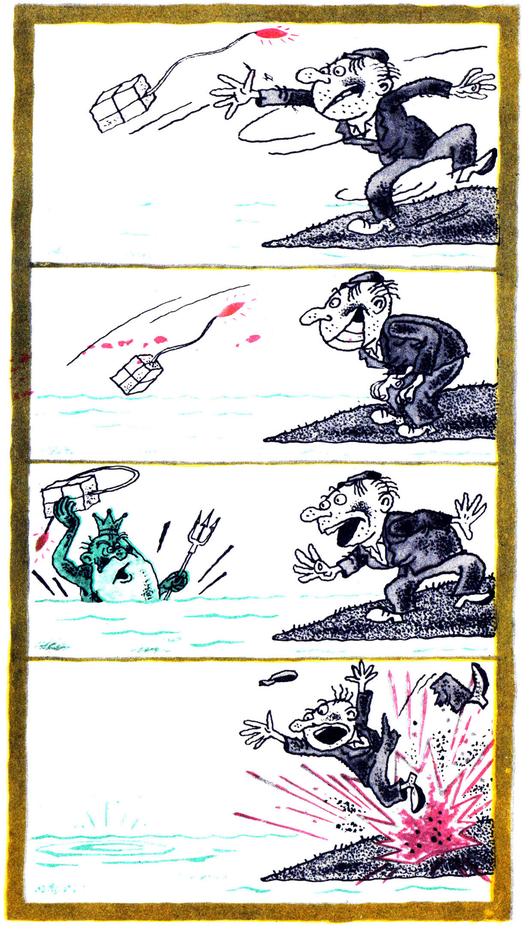

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

НЕ ЗАВЕЛИ

Не заспокоїться ніяк
дідусь Тарас:
— Чому це півник не збудив
сьогодні нас?
Тут запитала в нього
внучка Лора:
— А ви його заводили
учора?

Ігор СІЧОВИК.

ПОЛОХЛИВИЙ ПЕТЯ

Гнав гусей на пашу Петя
До ставка.
А з води щось в очереті:
— Ква-ка-ка!
Сірі гуси Петя кинув
І утік...
До ставка не йде хлопчина
Ось вже рік!

Федір НИКИФОРЧУК.

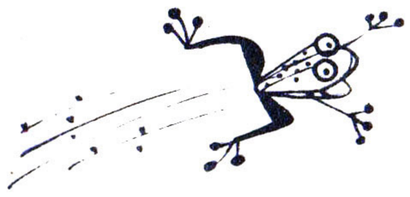

ЗАГАДКИ

I

Найгарніший
На грядках,
Найсмачніший
В пиріжках.

II

Величезний
Шматок скла
Хутко щезнув
Від тепла.

III

Сухоребрий Баранець
Мчить хутчій, ніж вітерець,
Лиш тримай міцніш
за ріжки,
Щоб не збився із доріжки.

Відгадки: мак, лід, мотоцикл.

Михайло ХИЖКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ДРАЖЕ

Андрійко, менший Павчин
брат,
Побачив: з неба падав град.
Його хлоп'я у жмені ловить
І радісно до Павки мовить:
— Дощ литись перестав уже,
І сиплеться... ну, це... дражe!

Дмитро СОЛОДКИЙ.

КАЗКА НА СОН

Бабуся сиділа над ліжком і намагалася приспати Наталочку, але онука ніяк не засинала.

— Спи уже, Наталочко, — просила бабуся.

— А ти мені розкажи казку на сон.

— Ну, добре, слухай!.. Жив собі дід та баба, і була у них курочка сіренька.

— Ні, не сіренька, бабусю а рябенька! — поправила онука.

— Хай буде рябенька... І знесла курочка яєчко. Не просте, а срібне...

— Бабусю, ну чого ти плутаєш? Ти хіба не знаєш, що курочка не срібне яєчко знесла, а золоте...

— Добре, добре, хай буде золоте... Баба била — не розбила, дід бив — не розбив...

— Та ж спочатку дід бив, а потім уже баба, а ти кажеш навпаки... Розповідай правильно...

— Мишка бігла, ніжкою зачепила, яєчко впало і розбилось...

— От і неправда: не ніжкою, а хвостиком... — сказала Наталочка і повернулась личком до стіни. Через хвильку вона уже спала, бо ж бабуся розказала казку на сон.

К. ЮР.

КОСТЯНТИН СЕРГІЄНКО

ПОРАДА

БАЙКА

Ця істина, звичайно, не нова:
Порада дурня — то пусті слова.
Та дурню що? — він, знай, своєї гне —
Ціни своєму слову ж бо не знає...
Отож і зацікавило мене:
Чи й серед звірів теж таке буває?..
—
Давно (коли ще звірі говорили)
В діброву на нараду ділову
Цар-Лев зізвав громаду лісову
(І навіть свійських звірів запросили),
Щоб в холодочку, на м'якій траві
Обговорить проблеми житлові,
Бо далі вже не вистачало сили
Так нудитись у темних та убогих
Холодних норах, кублах та барлогах...
Тому Борсук і Вовк, і Клишоногий,
І Лис, і Вуж, і навіть Соловей —
Та, власне, всі, хто виступав в дебатах,
Доводили, що досить бідувати,
Що час настав оселі будувати
Та жити так, як водиться в людей...
...Нарада йшла. Промови не змовкали,
Хоча й не рання вже була пора...
Коли, нарешті, вже кінчати мали,
Рішили ще послухати Бобра.

Бобер, щоби укластися в регламент,
По-діловому річ свою веде —
Як, де копать; як укладать фундамент;
Як треба стіни зводить і т. д....
«Роботи ці,— додав він,— безумовно,
Виконувати треба послідовно,
Усе з проекту треба розпочать...»

Підвівся Лев: «Що ж, будемо кінчать?!.
Я думаю, все ясно вже тепер.
Тож вирішимо так: нехай Бобер
Проект на тому тижні принесе...
Щоб якнайшвидше взятися за діло...
Оце, здається, й все!..
Гадаю, всім присутнім зрозуміло?..
Чи мо' у кого щось додати є?»

«Одну хвилинку,—враз Осел встає,—
Якщо таке питання вже назріло,
Щоб нам зажити у людських умовах,
То слід питання ставити ребром!
Погодитись не можу із Бобром —
У мене є поправка принципова.
Прошу уважно вислухать мене...
Що у людській оселі основне?
Чим різниться, скажіть, людська оселя
Од стаєнь, од хлівів чи од кошар?
Ні, не фундамент, стіни а чи й стеля
Тут грають роль. А лиш одне — димар!!.
Як димаря ти на даху уздрів,
То так і знай: не стайня це, не хлів.
Димар — ознака це людської хати!
Отож мені й хотілося б спитати:
На біса нам копати спершу рів,
Фундамент класти, стіни підіймати?!.
Будову слід почати з димарів!..»

«А у Осла — їй-бо, чудовий план!» —
Притьмом пробекав радісно Баран.
«Здається, й справді слушна думка ця» —
За Бараном пробекала Вівця...
Й знов безкінечні почались дебати —
Із чого ж починати будувати...
Усяк своє тлумачив і доводив.
Та й розійшлися, не дійшовши згоди...
Тому-то звірі так живуть і досі:
Хто — у норі, хто в лігві, хто —
в барлозі...

Порада дурня — то пусті слова...
Що ж, істина, звичайно, не нова,
Та нагадати це, напевно, не завадить,
Бо інколи, бува, Осел і нині радить.

ПРИНЦИПОВА ФРОСЯ

ЖАРТ

Мовить сваха баба Дуня
До дівчини Фросі:
— Як це ти, така красуня,
Й не заміжня досі?
Все держала я в секреті,
Та відкритись треба:
Тут у мене на прикметі
Є жених для тебе.
Сохне, бідний, вже півроку
По твоїй особі,
Він і сам, як глянуть збоку,
Буде до вподоби.
Хоч красою і не сяє,
Все ж ладний мужчина...
«Жигулі», між іншим, має.
Люкс — автомашина!..
Не роздумуй! — сваха
просить,—

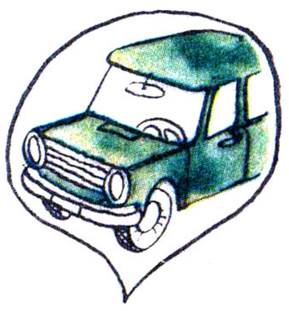

Не жартуй з літами...
Побалакали — і досить,
Біжу за сватами!
— Стійте! — дівка
відмовляє,—
Тут спішить не треба,
Я ж бо навіть ще й не знаю,
Який він із себе...
Може, він не дуже й
вартий,
Чи з дефектом... Хтозна?
Слід усе обміркувати:
Шлюб — штука серйозна!
Отже, хочу ще до того,
Як справлять весілля,
Подивитися на нього...
На автомобіля.

НЕВГАМОВНА

Рішили самогонницю Секлету
Негайно вислать на якусь планету.
Не вспіла баба вийти на орбіту,
І вже в ракеті гонить оковиту.

м. Одеса.

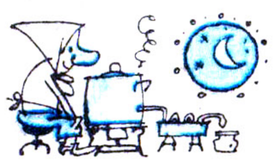

УСЕ НА МІСЦІ!

Спішимо повідомити: у нас усе й усі на місці. Насамперед сповіщаємо, що на місці стоїть двоповерховий красень-особняк, збудований директором Мукачівського міськпромторгу Євгеном Мецгером для свого брата Калмана. Тим, що особняк із цегли, бетону, пластика й скла виглядає дуже сучасно й гарно, нікого не здивуєш: відомо, що закарпатці уміють будувати. А от самий метод швидкісного зведення такої солідної будови, мабуть, декого зацікавить.

Успіх тут був забезпечений, перш за все, своєчасною та безперебійною доставкою на будівельний майданчик усіх необхідних матеріалів. Їх доставляли з господарських складів міськпромторгу, а також із інших місць: п'ять тонн цементу — з пересувної механізованої колони № 98, ліс — із заводу залізобетонних виробів, труби — з виробничого водоканалізаційного господарства. Усі ці матеріали оформлялися, щоправда, як такі, що конче потрібні міськпромторгу для ремонту та реконструкції старих магазинів.

А хто ж будував, питаєте? Теж усі свої: завідуючий складом міськпромторгу Р. Маурер, слюсар торгу Е. Ровжа, виконроб М. Клайн та інші.

Хлопці попрацювали добре, по-ударному, вимурували особнячок на славу. Отож ми й раді сповістити читачам: у нас все гаразд, усі на місцях. Особняк на своєму місці стоїть, а директор міськпромторгу Є. К. Мецгер — сидить. Теж поки що на своєму місці.

В. ГРЕБА, працівник мукачівської газети «Прапор перемоги»,
В. КУДРИЧ, працівник міліції.

м. Мукачеве
Закарпатської області.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Вітаємо вас із народженням сина!

АФОРИЗМИ. ІРОНІЗМИ. ПАРАДОКСИ.

Ми убиваємо час, але він теж не залишається в боргу.

*

Ріка забуття — єдина, якій не судилося обміліти.

*

Людина — всемогутня. При бажанні вона може стати навіть скотиною.

У кожного дрючка своє поняття справедливості.

*

Єдине щастя, не підвладне примхам долі, — щастя пізнання.

*

Ледь людина віддалилася од мавпи, як тут же засадила її у клітку.

Канібалізм — теж спосіб спілкування з людьми. Правда, застарілий.

*

Голову нам дано для того, щоб думати, що в інших її немає.

Леонід НЕФЕДЬЄВ.

ЗА ЛАШТУНКАМИ ЦИРКУ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

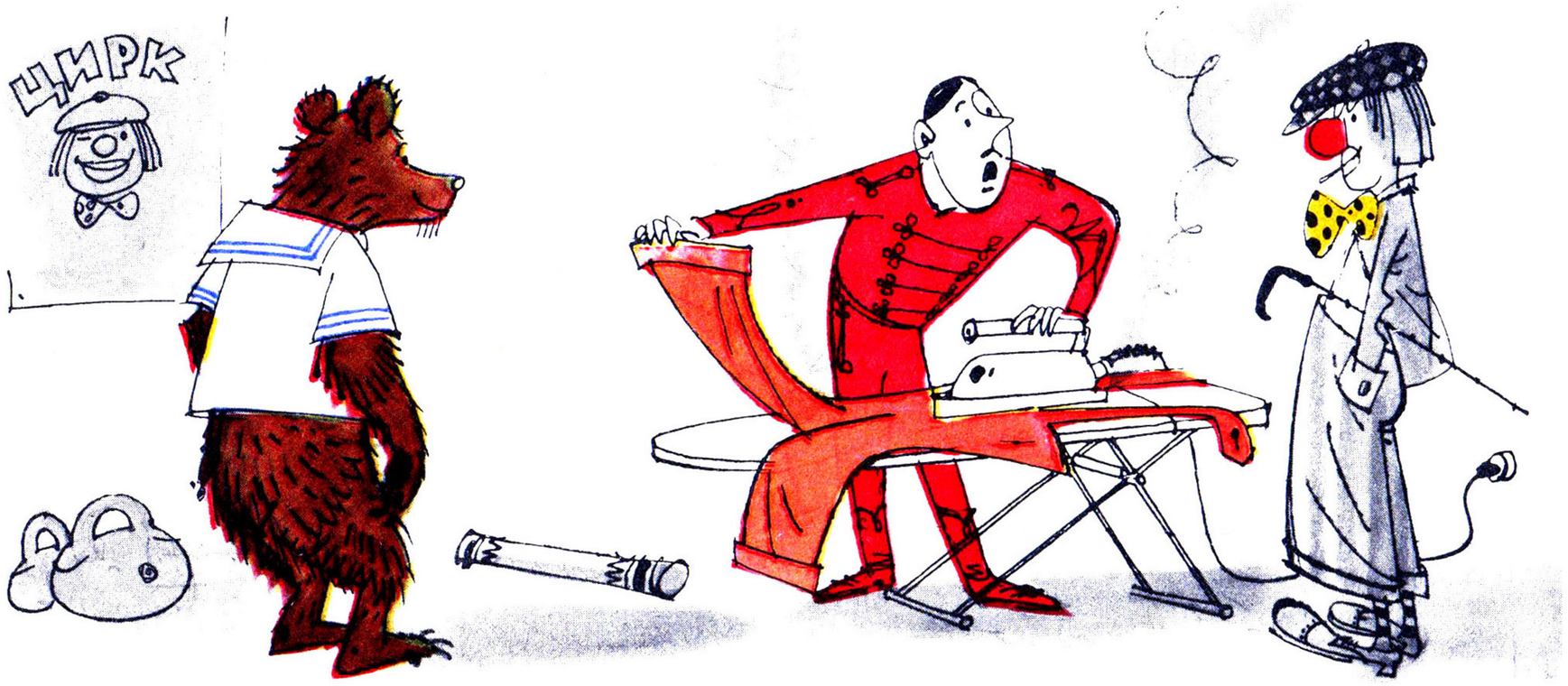

— Розбестився він у мене: невипрасуваного категорично не одягає!..

КУБИНСЬКИЙ ГУМОР

З журналу «БОЕМІЯ»

НАУКОВО І ТОЧНО

Вчитель просить Педріто назвати п'ять речей, які містять у собі молоко. Педріто відповідає: «Масло, сир і три корови».

МЕЖА ВІДЧАЮ

Одна дуже некрасива дівчина поділилася із подругою секретом:

— Ти знаєш, я все ж таки написала у клуб зневірених холостяків і послала їм своє фото.

— І що ж вони відповіли?

— Прислали цидулку отакого змісту: «Ну, знаєте, ми ще не настільки зневірилися!..»

ДЕРЕВ'ЯНА НОГА

Педро, власник продуктової крамниці, був заарештований і звинувачений у тому, що обманював своїх покупців, продаючи замість справжньої шинки — дерев'яну, нарізану тоненькими шматочками та загорнуту у красивий папір.

— Як вам не соромно обманювати людей? — звернувся до нього суддя.

— Але ж, сеньйоре суддя, — зауважив Педро, звідкіль я міг знати, що клята тварина мала дерев'яну ногу?

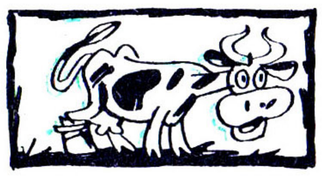

ЩО НАЙБІЛЬШЕ ВТОМЛЮЄ

Дама піднімається ліфтом на 30-й поверх хмарочоса. По дорозі вона питає ліфтера:

— Скажіть, будь ласка, ваша робота дуже важка?

— Так, сеньйоро.

— А що втомлює найбільше — мабуть, підйоми?

— Ні, сеньйоро.

— Ага, значить, спуски?

— Ні, сеньйоро.

— О, розумію: оці безугавні зупинки?

— Ні, сеньйоро.

— Тоді... що ж вас втомлює?

— Безугавні запитання.

ЛИХО НЕ БЕЗ ДОБРА

Одна молода жінка скаржиться подрузі:

— Не можу більше терпіти свого чоловіка. Він влаштовує мені такі скандали, що я аж худну.

— То чому б тобі не розлучитися з ним?

— Я вже думаю про це. Але трохи почекаю, поки схудну ще на десять кілограмів.

ЧИЙ БУДЕ ТРЕТІЙ!

Сеньйор Перес овдовів, але незабаром знову одружився. Прийшовши додому з новою дружиною, він відчинив шафу і, вказуючи на капелюшок своєї першої дружини, сказав:

— Люба! Прошу тебе: не чіпай цього капелюшка... Це єдиний спогад про мою першу дружину.

Минув якийсь час. Сеньйор Перес знову овдовів і знову швидко одружився. По закінченні шлюбної церемонії він привів свою третю дружину додому, відчинив знамениту шафу і сказав:

— Дуже прошу тебе, кохана, не чіпай цих двох капелюшків. Це єдине, що залишилось у мене від двох моїх покійних дружин.

— Не хвилюйся, любий, — відповіла третя. — Не чіпатиму. Але май на увазі, що третім у цій шафі буде чоловічий капелюх...

ЖАХЛИВА ПОМИЛКА

— Хелло, друже, я чув, що ти посварився з мільйонеркою, яка мала намір вийти за тебе заміж! З глузду з'їхав чи що?

— Так, це правда. І винний у цьому тільки я.

— Що ж ти зробив?

— Одного разу я їй сказав, що в неї зморщені панчохи.

— Ну то й що?

— А вона була без панчіх...

ВНУТРІШНЄ ЧИ ЗОВНІШНЄ!

Один прихильник Бахуса пішов до лікаря, щоб проконсультуватися з приводу гострих приступів ревматизму. Лікар прописав йому спиртові компреси на груди та спину.

— Лікаре, — з надією прошепотів п'яниця, — а чи не буде того ж результату, якщо спирт пройде всередині, поміж спиною і грудьми?

ВИННІ ДЗЕРКАЛА

Одного разу літня дама, роздивляючи себе у дзеркало, глибоко зітхнула.

— Що з тобою? — запитав її чоловік.

— Нічого, любий, — відповіла дама. — Я зітхаю тому, що бачу, як гіршають дзеркала.

З іспанської переклала Тамара ЮКОВА.

Народні усмішки

ЧИ СЯК, ЧИ ТАК

Сусід до сусіда, який ледве тримається на ногах:

— Семене, чого це ти так нализався?

— З горя.

— А що трапилось?

— Як то — що?! Жіноче свято є, а чоловічого нема.

— А що б ти робив, якби було чоловіче свято?

— Ох, і напився б...

— А це ж чого?

— Та з радощів!..

Повідомив В. А. КОТЕНКО з м. Білої Церкви Київської області.

ЗАХОТІВ УЧИТИСЯ

— Товаришу бригадир, пошліть мене вчитися...

— А це чому ж, Васю?

— Бо не хочеться працювати, а до пенсії далеко...

Повідомив І. С. КОСТІН з м. Ворошиловграда.

ЯК ВИЙДЕ

До перукарні зайшов п'ятенький чоловік. Усівся в крісло.

— Як вас підстригти? — запитав перукар.

Клієнт порився в кишенях, знайшов гривеник, поклав його на стіл і сказав:

— Оце як вийде, так і стрижіть. На всі десять копійок...

Повідомив В. А. НУДЬГА з м. Павлограда Дніпропетровської області.

ОДНОГОЛОСНО

Василь одержав одиницю. У щоденнику вчителька поставила оцінку цифрою, а щоб учень її не виправив (за ним таке водилось), поряд написала у дужках скорочено «од.»

Василь виправив «1» на «4» і показав щоденник батькові.

— А що це за «од.»? — спитав батько.

— А це «одноголосно», — відповів хлопець.

Записала Н. А. БУРАЧОНОК з м. Ясинуватої Донецької області.

ХАЙ ПРИХОДИТЬ

До завідуючого пральнею заходить хлопчик і показує зіпсовану сорочку.

— Казали батько, якщо не купите замість цієї сорочки нової, то він усю вашу пральню рознесе.

Завідуючий заметушився, оглянув зіпсовану сорочку:

— Який розмір комірця у твого батька?

— Тридцять шостий.

— А-а... Ну, тоді хай приходить...

Повідомив В. М. МОРОЗ з м. Запоріжжя.

ОТО ЧУПРИНА!

Дуже зарослий молодий чоловік сідає в крісло і каже перукареві:

— Здається, минулого разу ви теж мене стригли?

— Не може бути! — відповів перукар. — Я працюю тут лише два роки!

ПОСКАРЖИЛАСЯ

— Я вчора купила у вашому магазині пару черевиків, але вони так пошиті, що носити їх неможливо!.. — скаржиться жінка.

— Ви маєте всього одну таку пару і скаржитесь, а у мене таких триста пар, і то я мовчу!

Повідомив М. С. ЯВОРЩУК із с. Бедриківці Городоцького району Хмельницької області.

Арт БУХВАЛЬД

НОВИЙ БІЗНЕС КУЛЕРА

Американський сенат прийняв новий закон про контроль над продажем вогнепальної зброї. Деякі оглядачі вважають, що краще б сенатори взагалі не приймали ніякого закону. Любителям постріляти вдалося при його обговоренні придушити всі більш-менш серйозні спроби впровадити реєстрацію вогнепальної зброї.

Після схвалення сенатом нового закону мені зателефонував приятель на ймення Бромлі Кулер і сказав, що має важливу ділову пропозицію. Ми зустрілися в барі на відстані пістолетного пострілу від Меріленда.

— У мене приголомшлива ідея,— почав мій друг.— Настав час заснувати бізнес «Револьвери напрокат — тільки у Кулера».

— З якого дива? — запитав я.

— У нашій країні сила-силенна людей користується зброєю всього разів зо два на рік. От ми й дамо їм зброю напрокат на кілька днів. Це ж скільки грошей зможуть вони зекономити!

— Цілком розумно,— визнав я.

— Скажімо, хлопець їде сюди здалеку, і йому не хочеться тарабанити із собою револьвер. Він бере його у нас, а потім, зробивши справу, повертає.

— А можна ж відкрити пункти прокату просто біля бензоколонок! — вигукнув я.

— Безумовно. А в містах створити цілі арсенали зброї, яка вкрай необхідна при вирішенні розмаїтих конфліктів.

— Еге ж, багато хто не проти мати під рукою що-небудь вогнепальне при сімейній сварці.

— Слушно. Скажімо, якийсь ревнивець запідозрює, що у його дружини гість. Він бере напрокат пістолет і вривається до себе в квартиру. Якщо застає дружину саму, то терпить збиток набагато менший вісімдесяти доларів, які він витратив би, купуючи пістолет.

— Не забудь про дітлахів, які люблять побавитися у війну. Вони можуть скластися і взяти револьвер напрокат на кілька годин,— сказав я.

— Як показало вивчення ринку, чимало дітей скаржиться, що батьки не слухаються їх. Якби у них була зброя, вважають вони, то взаємопорозуміння з батьками можна було б досягти дуже легко.

— Так, у нашого діла широкі перспективи,— сказав я.— А скільки ти думаєш брати за прокат зброї?

— Будемо брати плату погодинно, по днях і по тижнях плюс десять центів за кожну випущену кулю. Пістолети триматимемо тільки найостанніших моделей. Якщо зброя не спрацює з нашої вини, ми замінимо її зовсім безплатно.

— Для багатьох це буде здійсненням мрії,— зауважив я.

— Ми також дамо клієнтам можливість повертати взяту зброю в інших містах. Наприклад, ви берете пістолет напрокат у Чікаго, а хочете покористуватися ним у Солт-Лейк-Сіті. За це додаткової плати з вас не візьмуть.

— А чого ти досі зволікав із втіленням цієї чудової ідеї?

— Хотів подивитися, як повернеться справа із законом про контроль над її продажем. Боявся вкладати гроші, поки не переконався, що мій бізнес не прогорить.

— Мені хотілося б мати пункт прокату в аеропорту,— сказав я.

— З біса прибуткове місце. Ти наживеш солідний куш, даючи зброю любителям викрадати літаки.

ІСМІХ І ГРІХ

На думку американських соціологів, у вік електроніки найкращі перспективи мають... прибиральниці. Бо жодний комп'ютер не може замінити прибиральниці.

—

З тих пір, як лондонський бар «Довгий шинквас» було переведено на самообслуговування, поліції побільшало клопотів: кількість п'яних тут значно збільшилася.

Керуючий баром містер Міллер заявив із цього приводу: «Воно й не дивно. Тепер немає офіціанток, і нікому домішувати у віскі чисту воду з кранів».

—

В магазині, який обслуговує наречених у шведському місті Мальме, висить на стіні такий філософський вислів: «Вдало одруженим можна вважати лише того чоловіка, який розуміє кожне слово, якого ще не встигла вимовити його дружина».

—

В американському місті Бейкерсфілді, що в штаті Ута, нещодавно помер скульптор Уільям Бішоп, який виготовляв пам'ятники, надмогильні плити й надгробники. На своєму власному пам'ятнику він звелів зробити такий напис: «Монументи подібного гатунку й інших варіантів ви можете придбати у моєї вдови, адреса — Чарччестер-стріт, № 22».

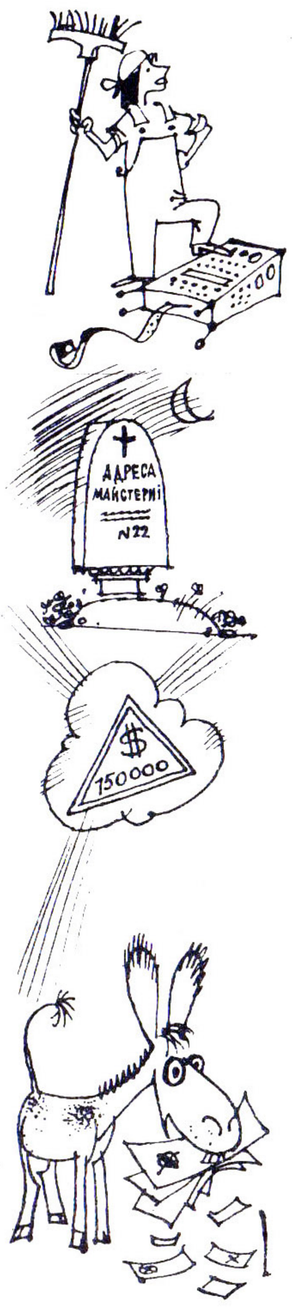

—

Коли мешканець Детройта Джеймс Солтц на кінських бігах виграв 150 тисяч доларів, його колишня дружина почала вимагати «свою пайку» виграшу, посилаючись на те, що щасливий квиток — це частина їхнього колишнього спільного майна.

Суддя зважив на заяву і визначив ту пайку в розмірі півтора долара — половину вартості квитка. Що ж до виграшу, то він сказав: «Що подаровано богом — того не вільно відбирати судді».

—

Мешканці колумбійського селища Сан Мішель дель Тігре так і не дізнаються, кого ж вони обрали в місцевий муніципалітет. А спричинився до цього осел. Залишений напризволяще біля приміщення виборчої комісії, він через відчинене вікно дотягнувся до розкладених на столі бюлетенів і зжер їх майже усі.

Мал. М. АБРАМОВА

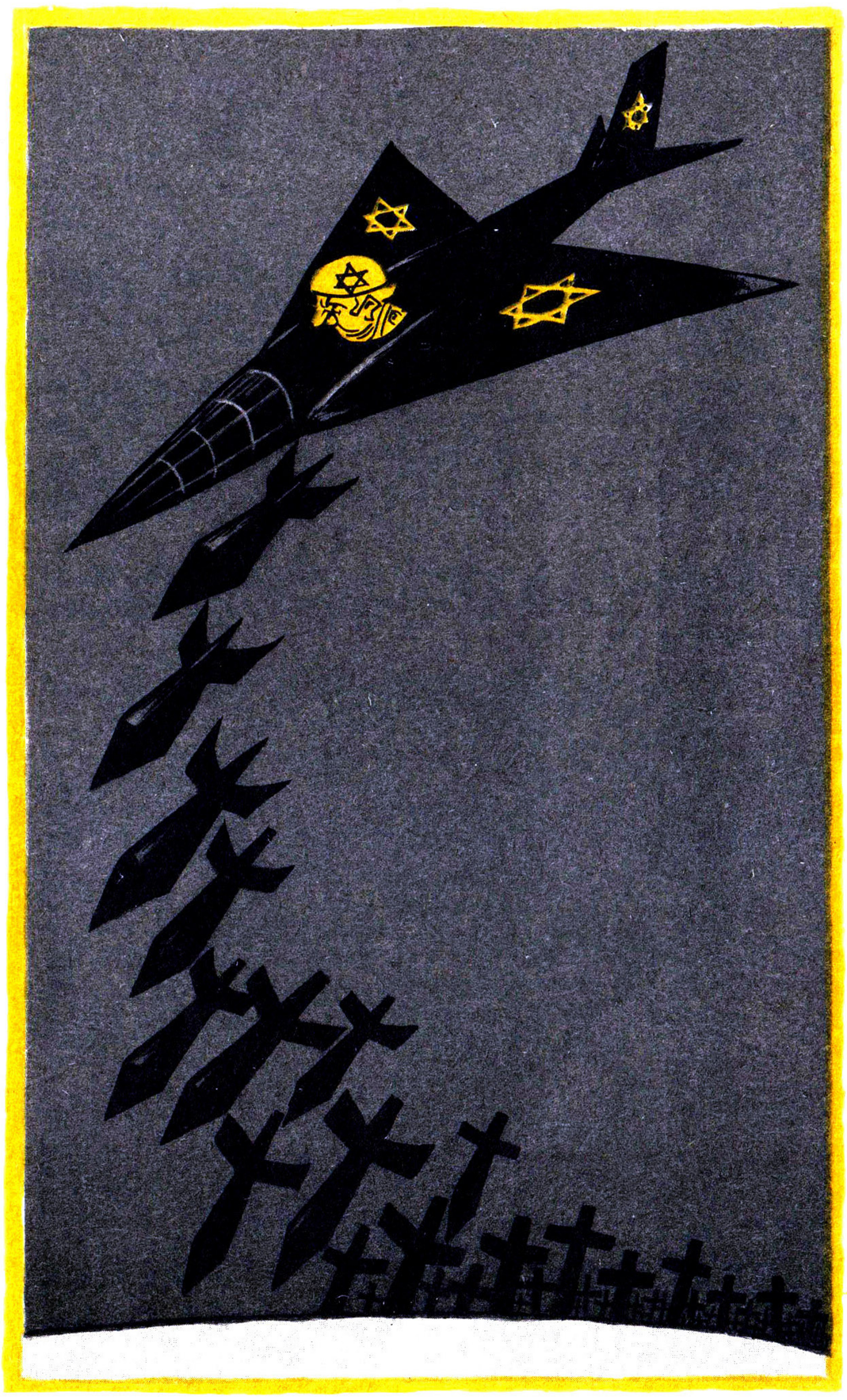

СІЮТЬ СМЕРТЬ

Літературні пародії

Петро РЕБРО

ДУМА ПРО СІНОЖАТЬ

Тому бракує дачі,
Тому любові в хаті,
А мені тільки днів гарячих
І сіножаті, і сіножаті.
Ото б я вийшов рано,
Ото б змахнув косою...

Стор. 21

Лежу на возі. Сіно запашне,
Лежу на возі. Коні йдуть поволі...

Стор. 33

Хмари з космічних світів випливають.
Щоб на сіножатях перепочить...

Стор. 64

Через луг-сіножать
Наші діти біжать...

Стор. 86

А. М'ястківський. З книжки «Літо вповні».

Сиджу і день і ніч друкую.
Дим, як туман, пливе по хаті.
Мені ж бракує, так бракує
Ще сіножаті, сіножаті.

І на душі моїй осінньо,
І думи шастають, мов птиці:
Чому, чому не косять сіно
Тут, на асфальті, у столиці?

Раненько встав би я з-за столу,
Убік відклав би авторучку
Й від Бесарабки до Подолу —
Із краю в край — пройшов би «ручку»!

А потім ліг би я на возі,
Чи, пак, на «Волзі» світлосиній
І всім, хто стрінеться в дорозі,
Давав би оберемок сіна.

Давав би так, не за готівку,
Та ще й ліричний вів щоденник,
А потім — вжжик!
— У Соколівку?
— Та ні! Звичайно,
в «Радписьменник»!

Юрій ІВАКІН

Володимир ЯВОРІВСЬКИЙ

ПОЦІЛУНКИ, А ЩЕ Й КРАПКИ

«Ми не знали, що до початку шторму залишилося вісім наших поцілунків».

(В. Яворівський).

Вони підрахували, що до Одеси залишилося вісім поцілунків, а до розлуки, либонь, дев'яносто п'ять. І від того в ньому вовтузився туск, що переходив в озліб на плин часу. Годинникове хилитало в каюті розделембувало гудзуваті дрижаки хвиль гулавих секунд. Коні часу приквапом бігли, зграсовуючи загакливим цоканням останні шалені кілометри їхнього кохання.

Його очі облили Соломію з ніг до голови гарячою смолою. Смола розлилася вусибіч лоскотними патьоками й поволеньки загусала на її тілі, начеб не відаючи, куди потекти далі. Соломія неквапом озирнулась — вона вже звикла до такого. На нього глянули два зеленкуваті озерця. Він ще ніколи не дивився їй в очі. Його погляд раніше не піднімався вище її ніг. Розпалений смолянистий погляд шубовснув у збудоражені зеленкуваті озерця. Потонув. Остап звомпив: він не умів плавати. Відчайдушно борсаючись, виплив. Удохнув повітря, яке притишено-печально пахло Соломіїними парфумами, морем і свіжою фарбою каюти. Побачив опередь — на відстані мрії — береги, затицяні чорними віями, гандрабистими, як дерева, набубнявілі від осінніх мжичок. На березі стояв їхній сільський неоженьба, ганджуватий, схожий на міцно стиснутий кулачок інтелігента, перукар Яків. «Потопаю!» — навіжено загалакав Остап. Яків скульбачився в дугу, навзнак беркицьнув у воду і навприсядисто поплив до нього... І тут Остап пригадав, що неоженьба помер ще два роки тому. «Невже я потонув? Прощай, Соломіє!..»

— Сім...

Цей задиханий, повний сум'яття і смутку, голос Соломії!..

Він пізнав знайомий трепетний смак солоної осуги її губ і розкрив очі.

— Що — сім?

— Сім поцілунків — до Одеси...

Соломія хмільно, з перехватами голосу, плакала і пронизливо реготала.

Остап оговтався. По плечах прокотився гарячий відпар...

. . . . . .

Море вобабіч, вусибіч і всюдибіч було моторошно вродливе і солодкаво пахло Соломією. На обрії хупаво даленіла Одеса. До кінця рейсу залишалося три поцілунки з гаком.

Страшне перо

«Це в гусака...»

«...Змушений питання з грубкою переставити на око начальству».

—

«Прошу вставити мені кафельну пєчку. Газ імеєця»...

(Із заяв до житлово-експлуатаційної контори).

—

«Неловко перед людьми було виглядати аліменщиком і я перестав з травня платити жінці воопще».

—

«Еліменти я висилати буду тільки хай тьоща не жере моїх деніг».

(Із пояснювальної записки в суд).

—

«Обчім житє в мене не клеїця... Я п'ю, а теща печінки гризе».

—

«Жінку я не бив, вчив культурно обращатися. За першу дулю нічого не сказав, за другу показав кулака, за третю копнув у дихало. Хай не показує хвокусів».

(Із пояснювальної записки в міліцію).

—

«В зв'язку з виїздом продайоця домашня мебіль — дві діжки, решето, кровать диривляна, поросна льоха і друга мілка утвар»...

(З оголошення).

—

«Я не пив с утра, только зранку був косой от учорашнього і поетому врезався в стовп».

(Із пояснювальної записки шофера).

—

«Бутлик самогонки я розбив, а сопствину апаратуру Настя так спрятала, що ми втройом з понятими у нейо не знайшли, а в сусіда через третю хату».

(Із доповідної записки).

Надіслав В. ПОБІГАЙ
м. Чернівці.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

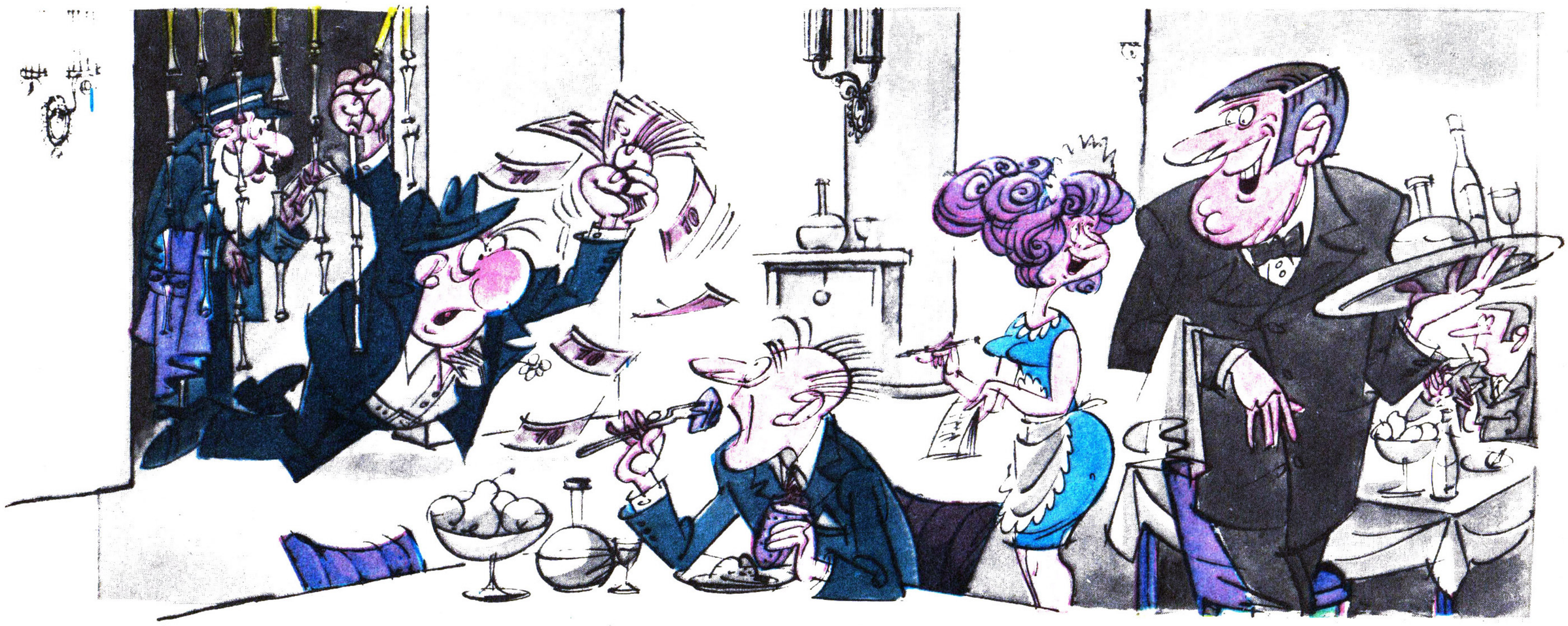

— Нарешті пристойний відвідувач з'явився...

perec-ua.
perec-ua.

От ми й знову зустрілися.

Торік тобі писали про те, як нам, мешканцям вулиці Леніна, дає духу Криворізький м'ясокомбінат, як отруює він своїми відходами і повітря, і настрій людей. У відповідь на цю скаргу виконком Криворізької міськради тобі і нам повідомив, що «розглянуто питання про заборону скидання стічних вод м'ясокомбінатом і установлено постійний контроль санепідстанцією».

Уявляєш, Перче, як легко нам дихнулося, коли ми це прочитали. Наївні люди, ми подумали, що коли «розглянуто питання про заборону», то це в перекладі на нормальну мову означає «заборонили». А виходить — помилилися. Бо, незважаючи на «постійний контроль санепідстанції», керівники м'ясокомбінату ще й нині продовжують нам забивати дух своїми ароматними зливками. Ніщо, виходить, їх не бере. Навіть, «питання про заборону».

Р. ВОЛОШКО.

м. Кривий Ріг.

Колись хтось десь (кажуть, у Прибалтиці) запровадив непогану справу — продаж проїзних квитків на міський транспорт не лише в автобусах, тролейбусах і трамваях, а й у магазинах та кіосках.

— Цінний почин! — ухопилися за це деякі діячі. А оскільки були вони з тих, що понад усе бояться відстати від найостаннішої моди та ще й дуже спритні, то не тільки перейняли передовий досвід, а й творчо його збагатили: торгівлю проїзними квитками цілком і повністю переклали на працівників прилавку. А в автобусах і тролейбусах продаж квитків геть зовсім припинили. До такого, зокрема, додумалися керівники автобусного парку міста Івано-Франківська. І, цілком природно, удостоїлися того, щоб їх досвід було висвітлено на сторінках Перця.

А оце недавно я переконався, що новітня мода докотилася вже й до Черкас. Сів у автобус, хочу взяти квиток, а брати його нема у кого. «Заскочте до магазину, — радить мені водій автобуса, — тільки там тепер продаються проїзні квитки...»

Як тобі, Перче, подобаються такі «заскоки»?

О. АРТЕМЕНКО.

Ти, певне, і уяви не маєш, як ми, мешканці Юрівки, дружно і злагоджено живемо з керівниками нашого селища. Так дружно, так дружно, що дружніше, очевидно, вже й не може бути.

Коли у керівників нашого селища зародилася думка за рахунок самообкладання побудувати в Юрівці водопровід, ми з великим ентузіазмом зустріли цей добрий почин. І не з самим тільки ентузіазмом — ми й коштів своїх, і праці своєї не пошкодували, аби тільки швидше цей задум втілити в життя. Довго морочилися з цим ділом, та, нарешті, у землю уклали водопровідні труби, поставили по всіх вулицях колонки і...

...і до керівництва прийшли нові люди. Головою селищної Ради було обрано Олексія Вікторовича Коваля, а комунгоспом керувати став Петро Денисович Скриль. На водопровід вони синхронно плюнули, а нам по-дружньому порадили забути про нього, бо ніколи їм, людям зайнятим, морочити собі голови такими дрібницями.

Ми зважили на дружню пораду і — не морочимо. Вже третій рік.

Бо, повторюємо, живемо дружно, злагоджено з керівниками нашого селища. Так дружно, так дружно, що й водою нас не розіллєш. Водопроводу ж бо немає!

МЕШКАНЦІ СЕЛИЩА.

сел. Юрівка
Павлоградського району
Дніпропетровської області.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

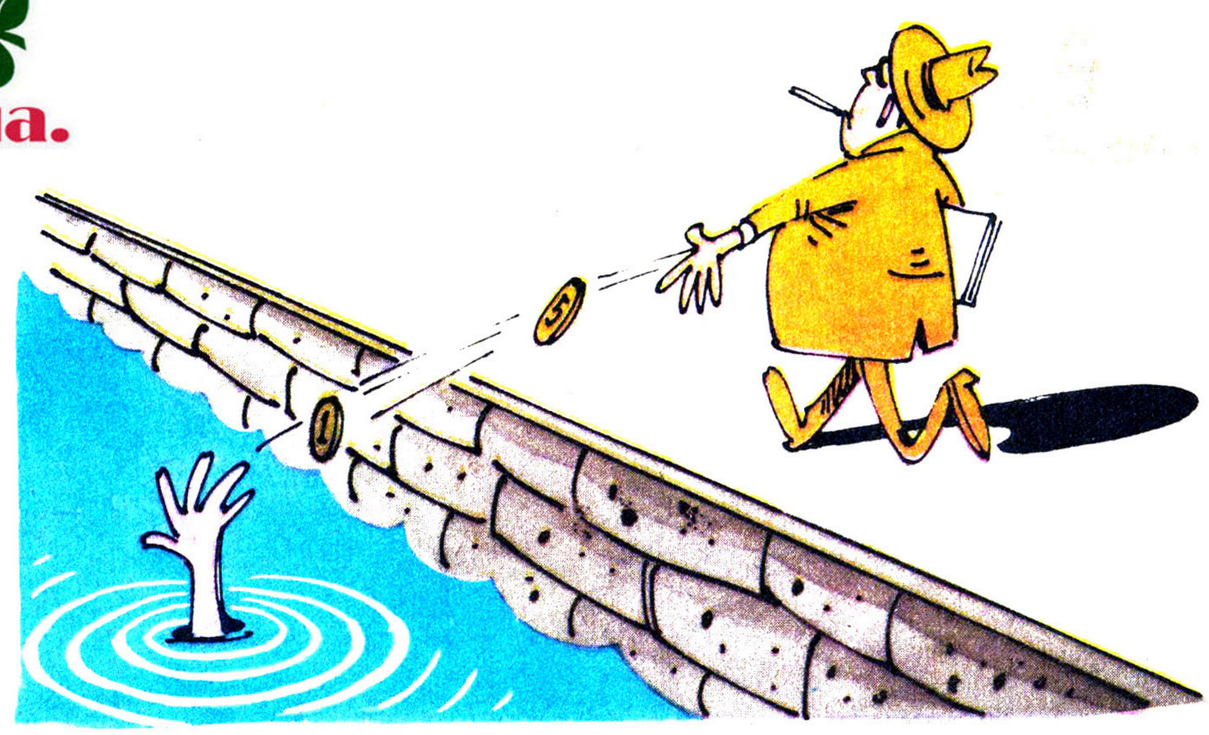

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Кілька місяців у селі Комаргороді (Томашпільський район) не працював магазин. Колгоспники написали про це листа до редакції.

Після втручання в цю справу Перця заступник голови правління Вінницької облспоживспілки тов. Михалюк повідомив, що нині продавців підібрано і магазин працює нормально.

★ До редакції надійшов лист про те, що у селі Довгому (Тернопільщина) зволікається будівництво клубу.

Заступник голови виконкому Теребовлянської райради тов. Рязанцев повідомив редакцію, що правління та парторганізація колгоспу ім. Кірова вживають усіх необхідних заходів для успішного завершення будівництва. Клуб буде відкрито у другому півріччі 1973 року.

★ Три роки минуло, як у селі Войнин (Волинська область) утворилася нова вулиця, а будинки новосельців досі не електрифіковані. Жителі нової вулиці написали про це Перцеві.

Як повідомив голова виконкому Локачинської райради тов. Мельник, Локачинський район електромереж електрифікує нову вулицю у другому кварталі 1973 року.

★ Підсобні робітники будівельної бригади радгоспу «Рогозівський» (село Рогозів Бориспільського району) поскаржилися Перцеві на те, що їм не видають вчасно спецодягу.

Голова Київського обкому профспілки працівників сільського господарства та заготівель тов. Гурін повідомив редакцію, що адміністрації радгоспу «Рогозівський» зроблено належні зауваження, після чого робітникам видано передбачений нормами спецодяг та захисні засоби.

★ Про те, що у селі Курінька (Полтавщина) не працює радіо, йшлося у листі жителів цього села.

Як повідомив секретар Чорнухинського РК КП України тов. М'якота, радіо не працювало через пошкодження підземної радіолінії. Нині лінію відремонтовано. Радіоточки в будинках колгоспників діють нормально.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Скоро ми вже поїдемо?!.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047. Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 12 (910) (на украинском языке).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17. V. 1973 р. Підписано до друку 1. VI. 1973 р. БФ 32329. Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 02464. Тираж 2 620 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

http://perec-ua.livejornal.com

Індекс 74393

Мал. В. ГЛИВЕНКА

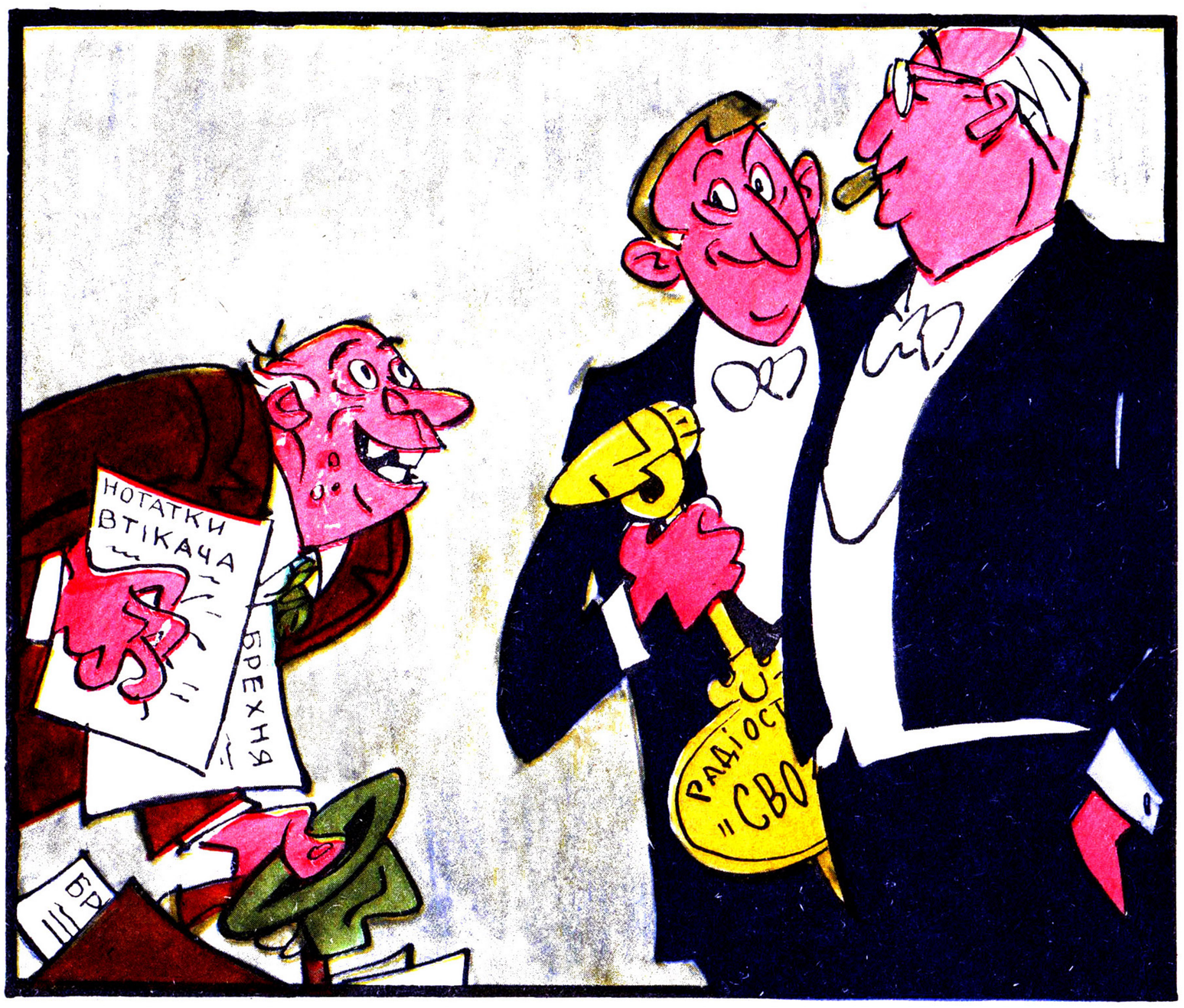

Ну, у нас ти матимеш свободу!

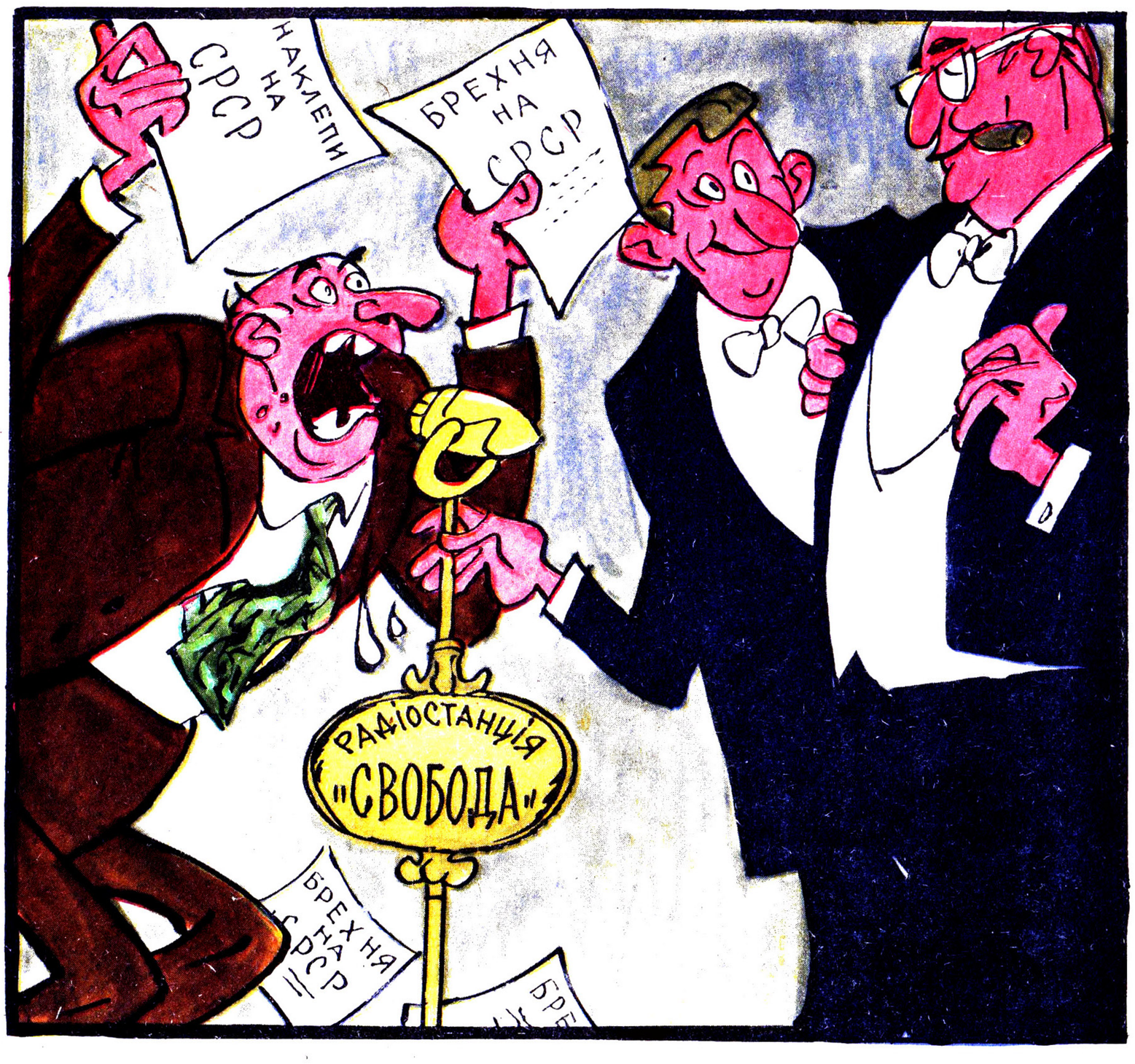

Уже багато років на сторінках прогресивних зарубіжних видань друкуються карикатури американського художника Фреда Райта. Головна тема його творчості — «Труд і капітал». Подаємо карикатури Ф. Райта, опубліковані в газеті «Ю. Е. Ньюс» — органі Об'єднаної профспілки робітників електро-, радіо- та машинобудівної промисловості.

— Перш ніж ти розпочнеш працювати на уряд, треба пройти перевірку благонадійності.

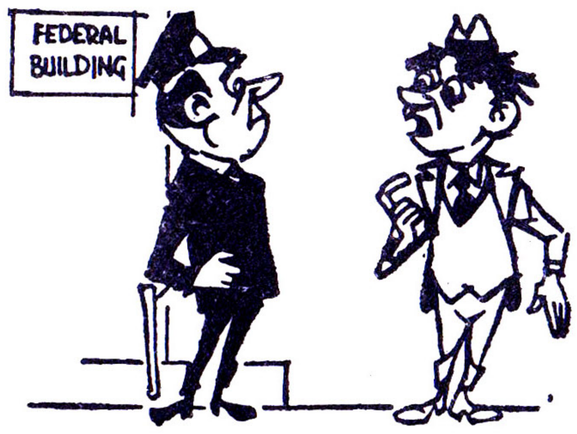

— Але ж я працюю на уряд, хоча ніколи й не проходив такої перевірки!

— Чим же ти займаєшся?

— Плачу податки!